

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Yıl: 3 Sayı: 26

ISSN: 2687-2307

Arif Onur SOLAK
Hasan SONGÖR
Mehmet OSMANOĞLU
İlker GÜLBAHAR
Haşim KALENDER
Ahmet Şevki ŞAKALAR
Gülçin Yağmur AKBULUT
Filiz Kalkışım ÇOLAK
Halil CİN
Ayfer YILDIZ
Faik KUMRU
Mehmet GÖREN
Tülin K.

Gönül ÇAKI AKVEÇ
Furkan DİLEKÇİ
M.Nihat MALKOÇ
A.İhsan KEKEÇ
İsmail OKUTAN
Yavuz DİNÇ
Yusuf DOĞDU
İbrahim BİRGÜL
Ali Rıfat ARKU
Kemal BAYRAKÇI
Kadir KÖSE
Ercan SAĞLAM

Fotoğraf / Mehmet Gören

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Kapak Fotoğrafi

Mehmet Gören

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:3 Sayı: 26 (Nisan 2021)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.
Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda
kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

YİRMİ ALTINCI YARPUZ

Başlı başına bir imparatorluk olan şiirin gerçekliği, diğer hiçbir türe benzemez. İster hakiki yaşamla paralellik gösterebilir ister bütünsel anlamda hayale dayalı olsun onun spiritüel boyutu, sezdirdiklerine odaklıdır. Kurguya dayalı metinler tutarsızlığı affetmez. Ancak şiirde durum böyle değildir. İmgenin çağrıştırdıklarının izahı mümkünse -ki bunu en iyi şairi bilir-okuyucuyu iknaya yetecektir.

İkinci Yeni ile birlikte imge vitrinindeki bütün süs eşyaları her şairin rahatça görebileceği, dokunabileceği meydanlara konmuştur. Onlar bunu şiirin gereği olarak yapmıştır. İyi de yapmışlardır. Maalesef günümüzün bazı şairleri o süs eşyalarını dikkatle incelememiş, benzerlerini yapmaya çalışmış, vitrinin mental özelliğinin esnekliğini de kötüye kullanarak absürt süs eşyaları yapma peşine düşmüşlerdir.

Şiirin kendine göre bir gerçekliği söz konusudur. Çok doğru, ancak şiirin kendi içsel yönünün de bir mantaliteye dayandığını unutmamak gerekir. Orijinal imge yapma kaygısının şairleri anlamsal çıkmazlara doğru sürüklediği bir gerçektir.

“Gözlerinin vişnesinde / bağdaş kurmuş çocukların kızıl soruları / gecenin ıssız karanlığında / omzuma dokunan iskelet elidir” ve “Dağın kaldırımında çarığımı yıkadım / Saçlarım beyaz bir entari hediye etti sevgilime” dizelerinin elbette ki sezdirdikleri vardır ama zorlama yapılan imgelerin şiiri garibete doğru götürdüğü muhakkaktır. Hele de böyle uç imgelelerin avangart nitelikte görülmesi, şiirimizi dil açısından değil belki ama anlam noktasında sebk-i hindi açmazlarına götüreceği de aşikardır.

Şiirin kendi içindeki gerçeklik anlayışı açığından faydalananak ilgisiz ve birbirine uzak sözcükleri “imge yapıyorum” diye saçma ilgilerle bir araya getirmek şiirimize fayda sağlamayacaktır.

* * *

Arif Onur Solak, Hasan Songür, Tülin K. ve İbrahim Birgül eserleriyle ilk kez Yarpuz'da yer aldılar. Ahmet Şevki Şakalar'dan okunası bir hikaye. Halil Cin, kıyıda köşede kalmış bir İkinci Yeni şairini gündeme getiriyor. Kitaplık'ta Ben Merkezli Acılar var.

Yeni sayılarda buluşmak ümidi ile ...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Arif Onur SOLAK

KANTİNDE ÇAY İÇERKEN TELEVİZYONDA FERDİ TAYFUR'UN FİLMİ VARDI*

Toplanmış konuşuyoruz kantinde, memleket filan
“Bu gidiş nereye” diyor birisi hararetle, “olmaz böyle”
Eski bir sinema uğulduyor televizyon ekranından
Filmin bilmem hangi sahnesinden bir şarkı patlıyor
Ansızın efkâr düşüyor aramıza arkadaşlarla
Bardağın boş tarafına takılıp tökezliyor aklım
Ve an tayyimekan eyliyor, bilim buna ısınlanmak der
Çünkü birdenbire Ferdi Tayfur, birdenbire sen

*“Her adım atışta yüreğim sızlar
Sensiz mahzun kaldı bizim sokaklar”*

Kısık gözlerimde beliren yokluğunun haritası
Kimsesiz bir coğrafyayı fısıldar kitaplarda durmadan
Bütün ihtimallerin hain olduğu eski bir yaradır
Sessiz bir ihtişamla yüklenip geçtiğin yıllar
Hatıralar da yaşlanır, fotoğraflar şahittir buna
Tıklım tıklım otobüslerdeki sabah mahmurluğu
Yorgun bir tempoya devrederken geçmiş
Gençliğini, artık oturmadığın o evin balkonunda unuttu
Bunu şimdi anlıyorum şarkının herhangi bir yerinde

*“Adın kazılıdır sokak taşında
Görünür gibisin köşe başında”*

Çok sıradan bir güzellik akıyordu saçlarından, bu iyiydi
Senin yerinde olsam beni sevmezdim galiba
Hüznümde arabesk ve gömleğimde şiir lekesi
Ha bire kendime kaçıyordum dalgınlığımdan
Gülüşündeki ırmaktan içmediğim sular vardı
Kuruyup giden ne varsa ya da solmaya yüz tutmuş
Hatırlıyorum, o çok içli bakışınla yankılanıyordu hayat
Şimdi sokağın ortasında kemale erdi sensizlik, büyüdük
Yalnızca şarkılar ve hatıralar kaldı müstesna

*“Seninle el ele gezdiğim yerler
Seninle göz göze olduğum yerler
Nerede sevgilin nerede derler
Sensiz virane gibi bizim sokaklar”*

Merkez bankası kararları ve denge ekonomisi arasında
Kentin soylu sakinleri yaşlanırken yükselen kurlara
O sırada çay içiyorduk kantinde, televizyonda Ferdi Tayfur
Son izmaritle söndürünce son hatırayı kül tablasında
Öğle arası bitti, mesaiye geçtik arkadaşlarla

*Koyu ve italik yazılmış dizeler, sözü Ahmet Selçuk İlkan'a ve bestesi Ferdi Tayfur'a ait olan Bizim Sokaklar şarkısıdır.

Hasan SONGÜR

KALP DİKENLERİ VE AŞK

Aşık olmayan iyi bir insan olamaz, hatta ondan hiçbir halt olmaz. Bu onun felsefesi idi. O gençliğimin efsane isimlerindendi.

Adı, saygıların en güzelini uyandırır. Yok yoksul, alını secde görmüş talebelerin umuduydu, kurtarıcısıydı. Bugün devlet hizmeti gören nice insanlarda onun himmeti vardır. Emeği vardır.

Onunla ilgili rivayetler dilden dile dolaşır. Bir rivayet vardır ki yirmi sekiz yıldır kafamı meşgul etmiştir. Sanırım bugün çözdüm. Derler ki kendinden eğitim için yardım istemeye gelen bir delikanlıyla hoş sohbetten sonra onu tanımak amaçlı sorular sorarmış. En çok ehemmiyet verdiği soru da şu olurmuş: Sen hiç aşık oldun mu? Bir kızı ölümüne sevdin mi?

Çok kişi dindar bir adamın ağzından çıkan bu soruya pek bir anlam veremezmiş. Ve derler ki, aşık olmayan delikanlıya fazla da itibar ve iltifatda etmezmiş.

Fethi Abi namıyla anılan bu adamın bu tavırlarının hikmetini yeni anlıyorum. Bana soracak olursanız aşk, insanın yeryüzündeki alabileceği en mükemmel eğitimidir, terbiyedir. Nasıl bir eğitimidir bu? Aklımın yettiğince anlatmayı deneyeceğim.

Şemseddin adında bir hekim vardır. Devrinde hekimlik konusunda onunla yarışacak kimse yoktur. Bütün hastalıkların teşhisini Allah vergisi olarak yanlışsız koyar, ilacını gene Allah vergisi olarak kendisi hazırlardı. Dağlara ot toplamaya çıkınca bitkiler ona seslenir, “Ben filan hastalığa devayım.” diye haber verirlermiş.

Böyle anlatırlar.

Gene anlatırlar ki Şemseddin, ruh hastalıklarının da usta hekimi imiş. Tabibiervah derlermiş ona. İsa gibi gönül ve ruh hastalıklarını mübarek nefesiyle iyi eder, bir bakışıyla onları dertlerinden kurtarırmış. Maalesef bu aşır taştan ilmi ona kalp huzuru vermemiş.

Gün güneş görmüş, yol yordam yürümüşler, onun üzerinden dökülen güzellik, iyilik ve enginliğin bir usta tarafından yola düzene konmazsa ziyan olacağını görmüşler.

Ve demişler ki Şemseddin’e: Zahir ilmini mana ilmiyle, bilgini aşkla, akıl vergisini kalp vergisiyle bütünlemen gerek. Bu da yalnız olmaz. Sana bir yol gösterici, bir mürşit lazım. Kalk Ankara’ya git. Orada Hacı Bayram Veli var. Seni tamamlasın. Sen bu dünyaya gerekli adamsın.

O bilginler bilgini, tabipler tabibi Ankara’ya gelir.

Kafasındaki Mürşit imajı, yanına kırk selam ile varılan, cüppesinin ucu bin saygıyla öpülen, naz ve niyaziçinde bir ermiş kişidir. Gel gelelim ki Hacı Bayram Veli hiç de öyle değildir. Bugünkü tabirle amele gibi biridir. Böyle biri bana ne öğretebilir ki diye düşünür. “Dünyada mürşit mi yoktur.” diye kendi kendine. O zamanlar Şeyh Zeynüddin-i Hâfi çok ünlüdür. Kerameti, hikayeleri, rivayetleri dünyayı tutmuştur. “Gider öğreneceğimi ondan öğrenirim.” der.

Şam’a varır. Hâfi’nin huzuruna çıkar. Hâfi der ki ona:-

Sen deryalara yüz çevirmiş dereye gelmişsin. Bu dere senin susuzluğunu doyurmaz.

Solfasol köyünde ekinler biçilmektedir. Hacı Bayram Veli elinde orağı, kimin tarlasında iş varsa oradadır. Aşıkları, sadıkları da onun peşindedir. Ne sığağı duyan vardır, ne güneşi gören, ne de işten yorulan. İşte böyle çalışılan bir günde Şemseddin gelir.

Kimse bu yeni gelene başını çevirip bakmaz. Kimse ona hoş geldin demez. Sanki kimse onu görmüyordur. Yada yok sayıyorlardır. Şemseddin bu yok sayılmanın anlamını bilir, boynunu bükerek, eline bir orak alır, başlar ekin biçmeye. Her bitkinin dilinden anladığını unuttur. Her hastalığın devasını bulduğunu unuttur. Tabipler tabibi olduğunu unuttur. O anda bildiği tek şey, basit bir ırgattı işte. Elindeki orakla ekini değil, sanki içindeki dikenleri biçmektedir. Kibrini, gururunu, ihtiras ve şehvetlerini.

Yemek zamanı gelir. Kazanlarda yemekler pişmiştir. Dervişler yıkanıp kazanların başına gelirler. Hacı Bayram Veli kazanların başına geçer, yemeği bir bir dervişlere pay eder. Şemsettin açıkta kalmıştır. Ne kaşığı, ne sahanı, ne de ekmeği vardır.

Hacı Bayram Veli köpeklerin çanağına da aş koyar. Şemseddin’in yüzüne bile bakmadan dervişlerinin arasına oturur. Besmele çekerler, yemeklerini yemeye başlarlar.

Şemseddin anlar. Dervişlerin arasında kendine yer yoktur. Günlerce yaptığı yolculuktan sonra Hacı Bayram Veli’nin yanına geldiğinden beridir de kan ter içinde çalışıyordur. Çok da acıkmıştır. Hiç de yüksünmeden kendisinin ait olduğu yere gider: Köpeklerin çanağına. Köpeklerin tabağından yemeye başlar.

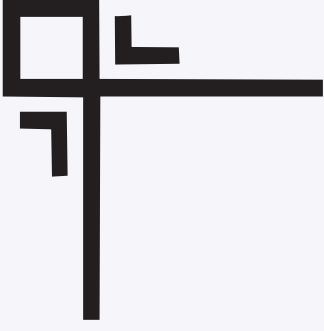
Bu hal, bütün dervişlerin yüreğine dokunur, hepsinin lokmaları boğazına dizilmiştir. Mürşit artık kimseyi daha fazla üzmemek istemez. Gülümser:

-Gel beri be köse, gel beri.

Beri istenen o adam yani Akşemseddin, bir insanın bu dünyada alabileceği en güzel eğitimi orda almıştır. O an onun için en büyük başlangıçtır.

Aşık olan bir adamın eğitimi de Akşemseddin’in aldığı eğitimin bir benzeridir. İnsan olmanın yolu; kibirden, gururdan, ihtirastan, şehvetten kalbini temizlemektir. İnsan sevdiğinin karşısında bu duyguları hissedebilir mi? Hissediyorsa aşık değildir. Bu kalp dikenlerinden kurtulan ancak merhamet ve şefkat sahibidir. Merhamet ve şefkat sahibi olmayandan hayır beklenir mi?

-Sen hiç aşık oldun mu? Ölümüne bir kız sevdin mi? Ne kadar anlamlı bir soru. Güvenilir dost bulmada ne güzel bir ölçü. Yüzyıllar ötesinden boşuna dememiş koca şair: “Aşksızlara verme öğüt, öğüdünden anlar değil.”

Mehmet OSMANOĞLU

KIYAM DESTANI

Çanakkale şehitleri nezdinde tüm şehitlerimizin ve ecdadımızın aziz hatırasına

Nasıl bir imandır ki, ne ölçer kuvvetini
Bir avuç kahramana destanlar yazdıracak
Tarih hiç kaydetmedi Türk'ün esaretini
Hiçbir zaman sönmedi, alevlenen bu ocak

Bitkindi ve yoksuldu koca imparatorluk
Her köşesi zaruret ve yoklukla doluydu
Lâkin kanımız vardı karşılığı sonsuzluk
Muzaffer Kumandan'ın tek sermayesi buydu

Düşman bir ırktan değil onlarca millet idi
Kapkaranlık yüzleri geceden daha siyah
Havaya ve toprağa kesif bir koku sindi
Boğaz ufuklarında göründüler bir sabah

Kimi İngiliz idi, milliyetsiz kimisi
Geldiler çoğu ruhsuz, şuursuz bir yığınla
Gölge gibi süzülüp gece Nusret gemisi
Zaferin fitilini ateşledi mayınla

Çeyrek tonluk mermiyi bir çırpıda kaldırtan
Kim ne bilsin ne idi Koca Seyit Ali'ye
Nişan aldı Ocean'a, boğazda çalım satan
Âb-ı hayat oldu bu yorgun Çanakkale'ye

Denizden geçemeyip yürüdüler karadan
Hangi ufka bakılrsa çakal sürüsü dolu
Bu bir kıyam savaşı çağrısı maveradan
Tek ses olup haykırdı dünyaya Gelibolu

Kumkale tepesinden saldırdılar ilk önce
Demir yumruk Mehmet'im karşıladı canhıraş
Kor göğsünde çelikten imanını görünce
Çil gibi dağıldılar dört bir yana pür telaş

Ötelere mihlanmış çingili gözleriyle
Yüreklerinde alev vardı her Mehmet'im
Kükrediler gökleri yırtan tekbirleriyle
Alınlarında remzi Türklük asaletinin

Çoğu ana kuzusu bıyıkları terleyen
Kınalı saçlarıyla vatanına adanmış
Bir kaplan edasıyla cephede ilerleyen
Dirilik uykusundan şehadete uyanmış

Siperler buram buram şehit kanı kokuyor
Her bir şehit ayakta, vatan diye sayıklar
Kızıl kıyamet sanki bu cephede kopuyor
Yükseliyor göklere perde perde çılgınlık

Bir toz bulutu indi semanın katlarından
Bu gelenler tanıdık alaca atlarıyla
Yankılandı sesleri Bedir'in sırtlarından
Çöktü düşman sathına nurdan kanatlarıyla

Kan gölü topraklara mavi göklerden vurdu
Hilâlin ve yıldızın göz kamaştıran şavkı
Şehit kokan bu bayrak cephelerde savruldu
Her yanda yankılandı hürriyet denen şarkı

Geri dursun dolunay ebediyyen hilâldir
Kan rengi bayrağıma gökten indirilen ay
Topyekün şehâdete müstesna bir misâldir
Tek neferi kalmayan elli yedinci alay

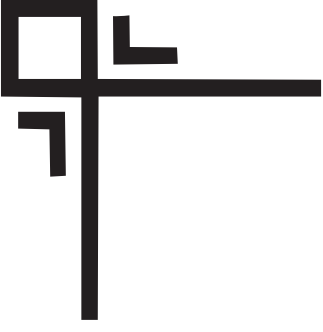
Hesap edilemeyen bir kara sevda idi
Vatana, al bayrağa ve dahi hürriyete
İki yüz elli bin can tek bedene dizildi
Pervaz edip uçtular kutlu ebediyete

Ceddimin kanlarıyla sulanmış topraklarda
Maziden devşirilen bu kaçınıcı destandır
Ordusunu gözleyen komutan ufuklarda
Belki Fatih, Süleyman, belki de Alparslan'dır

Tarihler yazmayacak böylesine bir destan
Ne kulaklar duyacak ne de gözler görecek
Bir vatan toprağı ki her karışı kabristan
Alnından her şehidin, ay ve yıldız öpecek

Ödenen bedellerin mukaddes vatan için
Ey şehit oğlu şimdi sen de kıymetini bil
Dimdik doğrul ve şahlan o şanlı atan için
Başka değil, yalnızca Hakk'ın önünde eğil

Gördü ki bu zaferle cümle hasta ruhlular
Can çıkmayan hastaya zinhar kefen biçilmez
Dalga dalga yayıldı pırıltılı muştular
Kanla yazıldı göğe: "ÇANAKKALE GEÇİLMEZ"

İlker GÜLBAHAR

SÜKÛT ŞEHİRİ

gönüllü
hüzün mahkumuyum
cezamı süreğen yazdılar zabıtlara
kimse bilmek istemiyor
niçin sızıyor düşümün lambalarından
karanlıkla ve koğuş taşlarıyla
konuşan ıfık hüzmeleri

nerededir umut apoletim
kim saklamış ufkumun mavisini
paslı mazgallar niçin sırtımdadır

birazdan
ayak sesleri yankılanır koridorlardan
tak tak tak
asma kilitlerde anahtar şingirtıları
kemerleri kelepçeli gardiyanlar
dirensen pencereye kurşun yağdırırlar
karşı koysam dipçikler sıralanır omzuma
ellerimi bağlarlar
kollarımı ve gözlerimi

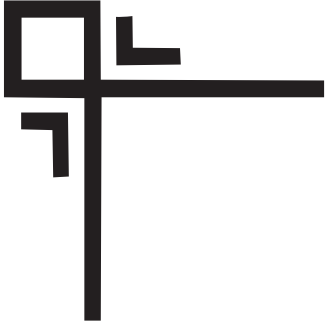
alır götürürler sürüye sürüye
-dizlerim kan çizer kaldırım taşlarına-
küpeştesi mavi
kürekleri yosun tutmuş mayınlı bir filikaya

kimse bilmiyor
gönüllü bir mahkumum
belki duydunuz
sükût adlı bir şehir diyorlar
infaz mekânım

amansız yolculukta
aç ve susuz
yorgun ve uykulu
dingin ama tedirgin
kaç güneş batacak dalgaların üstünden
kaç sabaha uyanacağım belli değil

cezama razı gelsem
kalp giyotini nokta koyacak soluğuma
ellerinden kurtulsam vicdanım öldürür

dedim ya gönüllüyüm
mahkumum
cezamı süreğen yazdılar zabıtlara

Haşim KALENDER

ATEŞ DÜŞER

Uçan tenekelerle bu kaçınıcı kazadır
Yüreğime değer söz, dilime ateş düşer
Ayağım yere basmaz, sarmalayan fezadır
On bir şehit okunur, ilime ateş düşer

Kan akar bayrak bayrak, yüreklerdeki hardır
Tatvan beyaz bürünmüş, bu kar değildir nardır
Yıl iki bin yirmi bir, martın beşi bahardır
Sırtımda erir iken elime ateş düşer

Birlikte gidişiniz gönüllerde bağ olsun
Nur insin kabrinize, bahçe olsun bağ olsun
Düştüğü yer yanıyor, elbet vatan sağ olsun
Ağıt ağıt yükselir, telime ateş düşer

Şerbet diye sunulur, zehirler içirilir
Uzaktan bir el mi var, ölüme uçurulur
Geçmişin delilleri milletten kaçırılır
Günler aylar birikir, yılıma ateş düşer

Eşref Paşadan sonra Muhsin kurban dağlarda
Osman diyorlar şimdi ASELSAN da ağlar da
İsrail kokar sanki ellerimi bağlar da
Vatan vatan açılan gülüme ateş düşer

Vali Yazıcıoğlu, koçların koçu Çatlı
Gizledim sanıyorsun âlemler ki kaç katlı
Yeniden geliyoruz, yaya değil kıratlı
Eşgın verir yeniden, dalıma ateş düşer

Huzur bizimle gelir, söylemişim kaç kere
Siyonist karıştırır, kurt düşer kuru yere
Külümüzden doğarız, bilir bizi yerküre
Vatan desen canlanır ölüme ateş düşer

Hilali ve bayrağı candan aziz biliriz
Bir değil kırk can olsa çakılına ölürüz
Yılmış, sinmiş sanmayın bir gider bin geliriz
Gözlerimin coşkusu selime ateş düşer

Şehadet Kalender'in gözlerinde tütüyor
Al bayrağın altında nefes almak yetiyor
Oyunlar son bulacak, oyuncunuz bitiyor
Sert esecek bilin ki yelime ateş düşer.

Ahmet Şevki ŞAKALAR

GELECEK TOPRAKTA

Sekizgen tasarlanmış dışı soğuk demirle çerçeveli beton masada tek başıma oturuyorum. Ya birini bekliyorum ya birinden kaçıyorum. Kendimden kaçıyorum, demek çok mu zor? Etrafta üç beş masa daha var. Her masada birkaç öğrenci. Önlerinde bir yığın fotokopi. Büyük ihtimalle not tutan kızların birinin defterinden çekilmiş. Sınıf arkadaşım Tamer geliyor, uzun bacaklarına oturmuş, yeni olduğu anlaşılan mavi kot, açık şile bezinden uzun kollu gömlek kombiniyle karşımda dikilirken bir taraftan da söyleniyor: Betondan masa, demirden oturak yapılır mı arkadaş, birazcık oturunca kalça kemiklerimiz sızlıyor. Yer mi öğrenciler ahşap mahşap bir şey olsa? Yemez belki ama kemirir öğrenci milleti. Kemirmekle de kalmaz masa ve oturağın üstünde oymacılık sanatının gotik yansıma örneklerini sergiler. Öğrenci edebiyatının sürrealist esintilerini karış karış işleyeceğini de saymıyorum. Tamer, oturacağı yeri arka cebinden çıkardığı kağıt mendille silip kuruluyor karşımda. Tipik bir Tamer hareketiyle oturuştan sonra çorabından el çabukluğuyla uzun Marlboro çıkarıp muhtar çakmağıyla yakıyor. Yakıyor yakıyor da gâvur cuvarasını ateşle buluştururken bu sahneyi hangi misafir oyuncularla çektiğini anlamak istercesine etrafı kolaçan ediyor. İlk çekişte burnundan çıkan duman, jet uçağının ardında bıraktığı iz gibi aşağıya ikili bir dalış yapıyor. Tamer kim? Bir insanı tanımlamak ne zor şey. İnsan yaşadıkça tanımlandığı cümleler de güçleşiyor. Yüz değiştikçe cümleler de değişiyor. Ya kalp değiştikçe? Tamer'i üç kelimeyle anlat deseler, anlatabilir miyim? Galatasaray, kovboy cuvarası ve tır şoförlüğü. Tamam, üç kelimedenden fazla oldu da bitişik yazamam kelimeleri maksadım hasıl olsun diye. Ooo çok enteresan! Dediğini duyar gibiyim. Tır şoförlüğü ha! Vay canına! Yurt dışında bazı sanatçıların işi gücü bırakıp tır şoförlüğü yaptıklarını duymuştuk. Ama buralarda geçim derdi, artistik numaralara pabuç bırakmaz. Aslına bakarsanız bu tır şoförlüğü işi, benim de ilk duyduğumda garibime gitmedi değil ancak Tamer, bir tırın otobanda yılan gibi akarak ilerlemesini öyle bir betimledi ki sorma. Bir de o ulaşım harikasının tır garajında kavisler çizerek park edişini ve yollarda zengin sınıfından arabaların onu görünce hamam böceği gibi uzak şeride kaçışını anlatınca benim de fakültenin birinci sınıfında okulu bırakasım ve bu havalı mesleğe gönüllü yazılasım geldi.

Yazılmadım. İkinci gün, soğumuş kamp ateşi gibi geçti nabzımın heyecan ölçeri. Fakülte mi, Tamer mi, sahi nasıl geldik buralara? Nasıl tanıştık biz Tamer'le? Biz, Sosyal Bilgiler'deyiz. Unutturmayın, bu "bilgi" meselesine bilahare döneceğim. Birinci sınıfın başında

gözlem stajının okul listeleri yapılıyor. Aynı gruba düşmüşüz. Herkes birbirini az buçuk tanımaya çalışıyor. Aksanımızdan olacak ki "Sen de mi Orta Anadolu'dansın?" demez mi? Mübarek adam, dümdüz giriyor. Yok öyle, nerelisiniz falan. Resmî adamdan tır şoförü falan olmaz zaten. Delikanlı adam lafa dümdüz girmeli, belli etmeli kendini, sonunu hesap etmemeli. Ne o? Delikanlı melikanlı, ağır abilik jargonu laflar. Hani sen severdin nezaketi, kibarlığı, özenle seçilmiş cümleleri? Severim sevmesine de insan bazen cümlelerin nasıl çıktığına değil sahibine bakıyor. Neyse devam edelim, uzun gâvur meretinden uzattı Tamer fakülte bahçesinde. Yeşilaycıyım, dedim çakmağı uzatmadan. Gülümseyerek, "En iyisi içmemek amma yalancı bir tesellinin vazgeçemediği bir liman gibi işte bu." dedi. Yeşilaycıyım mı dedim. Ağzıma hiç koymadım mı deseydim? Güldürme adamı. Bozkırda tütün benzeri kuru otları gazete kağıtlarına sarıp efkârlı efkârlı tüttürmeler neydi? Askerden gelen gençlerin evlerinde dağıtılan Kıbrıs cuvarasını bir çırpıda cebine saklayıp römork altlarında ergenlik pozlarını da biliriz senin. Asfalt yolların kenarlarından izmarit toplayıp küçük dostlarıyla yaptığı dumanlı partilerini de çıkaralım istersen bu senaryodan. Sahi ne diyorduk? Efendi çocuk Tamer. Allah var az konuşur ancak mevzu havalı kornalı tırlar ve Rumen Hacı olmadığı sürece. Bir tır filosu kurmak istediğini anlatır ara ara. Karpatların Maradonası, dediğinde Arjantin'den bir kulak çınlaması duyulur.

Okuldan çok az bahsettim. Üç matematik yapabilsem eşit ağırlıktan sınıf öğretmenliği gelirdi. Olmayınca yüklen oğlum Türkçe sosyale. Yazdık İzmir körfezinden Nahcivan sınırına kadar. Ölü tercih mölü tercih dediler, dinler miyim. Tabutunu yanında taşıyan bir bilgi avcısıyım ben, deyip tersledim herkesi. ÖYS soru bankası paragraf sorularından 'bilginin sonsuzluğu, bilginin erdemi' gibi laflar bellemişim, hiç kalır mıyım altta. Nerden duydum bilmiyorum bu lafı ancak her insanın üzerinde iyi duruyor gibiydi. Mutedil adamım, kabul edin, orta yerlerde bir bozkır şehriymiş nasibimiz. Orta Anadolu'nun bozlakla örülmüş şirin ve kurak şehrine. Hiç unutmam, bir sabah soğuğuyla indim Ankara otobüsünden. Bir o üşüdüğüm sabahı unutmam bir de telaşla girdiğim ve yabancı öğrenci kazağını yediğim ana caddedeki çorbacıyı. Tavuk çorbasının içindeki kanatlı hayvanat kaybolmuş, sadece aromasıyla yetinmiştim. O gün bu gündür uçmayan mercimek çorbası içiyorum.

Tamer'le iyi anlaştık bu arada. O, sık sık benim kaldığım vakfın evine geliyor, ya makarna ya da iki katıma yetecek menemen yiyoruz. Üç dört ekmeğe bana

mısın demiyoruz. Bir soğanda anlaşıyoruz. Ben makarnadan pilava -aslında fırsat buldukça her yemeğin yanına- soğan koyuyorum, ekselanslarının ağzı kokarmış, yemezmiş, amfide mahcup olurmuş. Bozkırın yiğidi gözbebeğinden, soğanından ayrı kalır mı, diyerek takılıyorum. Bazen de onların evine gidiyoruz, Onlar, merkeze yakın bir mahallede, az katlı bir apartmanda oturuyorlar. Bir Selçuklu âliminin türbesini geçip evlerine varıyoruz. Tamer'in annesi kapıda karşılıyor bizi. Evin iki çocuğundan biri. Bir de evli ablası varmış. Uzun yıllar önce dul kalan Nurhayat teyze, ev yemekleri seriyor önümüze. Bir de turşu, çeşitli sosları var ki kırk günün açığı gibi yiyorum, marketten alınana hiç benzemiyor. Makarna ve menemenin saltanatı oracıkta sönmüyor. Tamer'den ayrı tutmuyor sanki beni. Sen de bir oğlumusun, aklımda en çok kalan cümlesi. Adımı seslediğindeki ciğerden gelen o iyelik eki, analığın nasıl bir kuşatıcı merhamet makamı olduğunu daha da iyi anlatıyor. Bana sorarsanız sahiplik eki, en çok anaların diline yakışıyor. Evladın üstünü yumuşak bir bulut tabakası gibi örtüyor, ruhunu ısıtıyor.

Hani başlarda 'bilgi' demiştin ya? Mübarek ne sihirli bir kelimeydi. Mezun olduğumuzda atama imkânı çok az olan okuduğum bölümü parlatmak için ne kelime oyunları yapıyor, bütün sıkıştırıcı sorulardan sıyrılıp orta sahadan gole gitmeye çalışıyordum. Ana cadde üstündeki bir dersane, büyük tabelasının altına yazmamış mıydı? "Bilginin efendisi olmak için çalışmanın kölesi olmak şarttır." Hiç kestiremiyordum ki bu efendilik beni hangi dağın zirvesine çıkarır, maişet savaşını kazandırır mıydı?

Sahi hiçbir şey olmasa elimiz ayağımız tutmuyor muydu kardeşim? Toprak bizi bekliyordu. En son çare-miz toprak olmamalıydı aslında. Onunla yaşayıp onunla yaşanmalıydık. Ölünce zaten toprakla buluşmayacak mıydık?

Dur şimdi gitme oralara. Sıkıştığında mütevekkil dervişlik numarası yapma bana. Apartmanlara karşıydık, altta üstte oturan komşuların birbirinin ölüsünden dirisinden haberi olmuyordu. Müstakil evlerde hayat vardı. Hayatta acılar, sevinçler konurdu sofralara. Evden önce komşu alınmalıydı. Mahalle kültürünü kaybetmemeliydik, sokağımıza giren çıkan da belli olmalıydı. Evin avlusuna girdiğinizde çamaşır iplerine konan serçeler karşılamalıydı sizi. Sağda pembe hatmi çiçekleri kolunuza girmeliydi. Duvar dibinde göveren reyhan kokusu başınızı döndürmeli, gece karanlığındaki bekçinin düdüğü güven vermeliydi size.

Hem toprak cömert değil miydi? Asık suratla kazsan bire beş, güler yüzle kazsan bire yirmi veriyordu. Hem illa traktörle toprağı sürmek, ekip biçmek, pahalı iş gücü de şart değil. Bak ecnebler, suda havada domates yetiştiriyorlardı. Bir karış toprağı boşa vermiyorlar, makineli tarım yapıp zamandan, işgücünden tasarruf ediyorlardı.

Kendine gel, behey gafil! Çık Kemalettin Kamu'nun

pastoral ikliminden. Bu zorlu zaman fırtınasında sağlam çak kulübenin kazıklarını. Savurmasın seni rüzgâr yamaçlara.

Demiş ya karınca: Varamazsam bile en azından yolunda ölürüm, diye.

En azından solucan gübresi yetiştiririm. Kültür mantarı, sarımsak tarlası, enginar dolması... Toprakla kuzu sarması...

Uçtun sen!

Olmadı, yıldı atı yetiştiririm. Kalmadı cephe telef olan atların yerine yıldı atı yetiştirmek ama ben insanlık savaşında toprakla, ağaçla, suyla müttefik olurum.

Pöh! Yavaş olasin, seyrek düşer sonra.

Neyse 'bilgi' önümüzde bir Diyojen feneri gibi ilerledursun, bir bakmışız ki üçüncü sınıf olmuşuz amma alttan çok dersimiz kalmış. İngilizce 1'i yaz okulunda ancak geçebilmişiz. Dersler sele zeytini gibi kayatuzu ile bekleyedursun, filmin akışı başka bir yöne doğru yalpalıyor. Sen dersleri boşla, bir de kültür sanat dergisi çıkar. Seni kültür mantarı kuyusu paklar da bakma azıcık merhametliyiz. Bir de dergiye fiyakalı deniz kuşu ismi koymuşsun ki yürürken erimeyen iç yağı kalmamış. Ulan deyyus bu hukuk - tıp mı bir iki sene gecikme, suçu hafifletici sebep sayılsın. Öyle fakültenin koridorlarında Servet-i Fünun dergisi yayın yönetmeni yürüyüşleri, kalabalık dergi toplantıları filan.

Üstüme gelmeyin, sanat da yağmur gibidir, vakti geldiğinde toprağı düşmeli. Zamansız da gelse bir bıçak gibi, sol böğrünü deşmeli. Tohum; ambarda durmamalı, toprakta filizlenmeli. Yağmurdan sonra güneş açmalı, dallar meyveye durmalı. Bak gördünüz işte, bütün deli fişek muratlar toprağı değince sakinleşiyor, terbiye ediliyor.

Altan İngilizce dersi demişken, gözümüz göverdi de iki sene geçemedik. Ocağın gece simpilpastens, soyun tükene pirezintpastens, yazımı kışa çevirdin MistırB-ravn, boyun devrile nivvörs, şafağın kapana disise teybıl, alnımın kara yazısı dıbilekbort.

Şimdi savaşın en çetin çatışmalarının olduğu en stratejik cephesine geçiyoruz. Lütfen dinlerken muhtemel sarsıntılara karşın iniş takımlarınızı masanızda hazır bulundurun. Dar geçitte gökten ne düşer bilmiyoruz. İngilizce okutmanı İsmet Bey'den alıyoruz dersi. Ondan kaldık zaten, ikinci sınıfta bir daha kaldık. Yaz okulunda başka biri girer derse dedik, merhamet dilenir, geçerez, dedik. Bir kez daha kursağımızda kaldı dil öğrenme -dersten geçme daha doğru olur- hevesimiz. Yüz kişilik amfinin arkasına sıralanmışız, halk otobüsünde arka beşliyi doldurur gibi. İsmet Bey'le göz göze gelmemeye azami gayret gösteriyoruz. Hoca, ara sıra bize çıkma oto yedek parçası gibi bakıyor göz ucuyla. Biz bakışlarımızı pencereye kaydırıyoruz. Hocanın tavrı, sahada iklim ve asayiş bakımından futbol oynamaya engel bir vaziyet olmadığı yönünde. Yedek kulübesinde oturan sevimsiz ve isteksiz kiralık oyuncular dışında. Hoca tahtanın önünde belki binlerce kez hançeresini zorlayarak telaf-

fuz ettiği gâvurca dilbilgisi kalıplarını sıralıyor ve öğrencilere tekrarlatıyor. Ön taraftan uzun boylu bir kızın doğru cevaplarına İsmet Bey, aferin Bozkurt, tebrik ederim Bozkurt, çok iyi Bozkurt diyor. İsmet Bey, bakışlarını sınıfın tamamına yayıp, bizim cephedeki silahsız ve yorgun piyade ordusuna, hiç ümitlenmeyin, sapır sapır dökülürsünüz, deyip umut ateşimizin üstüne toprak serpip umut çerağımızı söndürüyor. Hayrolsun gene toprak dedim. Toprak ol İsmet. Koma bizi susuz, havasız, barınaksız.

Hiç neşemiz yoktu. Sınıf öğretmenliğinden arkadaşımız, kısa boylu pehlivan tipli, arka beşliden Şahin'in olağanüstü(!) İngilizce telaffuzu olmasa yaşama hevesimiz kalmayacaktı. İsmet Bey, tahtayı göstererek sordu, Şahin parmak kaldırdı. Biz o anda 90+3'te penaltı kararıyla maçı lehimize çevirecek forvete bakar gibi iftihar ettik. Yedek kulübesi ve tüm seyirciler nefesini tuttu, bekliyor. Sanarsın Maykıl Cordin, faulden sonra tek atışla maçı çevirecek. Şahin, gerilmiş yayına hedef seçer gibi bakışlarını kara tahtaya sabitledi. Sonra yavaş yavaş, dis is a blaçkbo..board...blaçkbort hocam! Kara tahta renginden sarardı. Kara talih gülmedi bir kez daha yüzümüze. Şahin, kaleyi savunamamış kule muhafızı gibi kalkanını indirdi. Zırhını çıkardı. İkinci sarı kartı görmüş kaderine razı olmuş oyuncu gibi baktı hocaya..

Otur! Sen söyle Bozkurt.

Nokta nokta Bozkurt, en ön sırada tahtadaki cümleyi bir çırpıda cevapladı. Sonra yavaşça arkasına döndü ve yüzüne düşen kâkülünü kulak arkasına, biz arka beşliyi de o bakışıyla hayatın kenar boşluklarına savurdu. İşte benim derebeyliğim, Servet-i Fünun yayın yönetmenliğim, muharrir yürüyüşüm, vakıf evindeki aşçılığım, Türkçe sosyal netlerim, , laf yapan dilim, gençliğim ve dizlerim orada son nefesini verdi. Bre zalım İsmet, Bozkurt demeyeydin, Boz geyik, ceylan, ahu, maral diyeydin de oracıkta yığılıp kalmayaydım.

Yaz zemheriye döndü. Güneş kara bulutların ardına gömüldü. Yediveren çilekleri ayazda kaldı. Ocakta köz kalmadı. Göçmen kuşlar mevsimleri şaşırdı.

O günden sonra bir buçuk aylık İngilizce yaz okulu ne oldu bilmiyorum. Kim geçti dersten, kim kaldı, arka beşliye kim kuruldu, Şahin telaffuzu öğrendi mi meçhul. Bir şeyden eminim ki o da Bozkurt'un en yüksek notla o dersi geçtiği.

Bozkır Fm'de çalan bozlakların hepsi benim yaralarımı deşmek için çalışıyordu. Hareketli Ankara havalarını duymuyordum bile. Ah türküler! Yalnızların ev arkadaşısı, bağır deşen kör bıçak, karpuz çatlatan ırmak suyu, içe işlemiş kır ayazı...

Bir şeyler oldu bana. Aylarca uyumadım, tek tük sigaraya başladım. Dersleri, evdeki yemek saatlerini boşladım. Bal sofrası olsa oturur musun? Menemeni sarımsaklı da yaptım belki. Tamer'in annesi çağırdı, içli köfte yemeye de gitmedim. Tamer idare etti vaziyeti bir şekilde. Geceler boyu dolaştım, ana caddede, ara sokaklarda. Tamer, yalnızlığın da bazen yoldaş olacağını biliyor

olmalı ki ses vermedi sessizliğime. Konuşursam dinledi, anlatmazsam üstelemedi.

Savaş meydanımı darmadağın eden Bozkurt'un ilkökul öğretmenliği okuduğunu sınıfından bir hemşerimden öğrendim. Dört kişi kaldığı öğrenci evinde ev ablasıymış. İstihbaratın ve diplomasinin bütün imkânlarını kullanıyordum.

Bir gün fakülte bahçesinde, ikinci öğretim öğrencilerinin geldiği yolu karşıdan gören bir masa belirledim. Ders bitiminden sonra orada Bozkurt'u bekliyordum. Bu bekleyişler sıklaştıkça normalden geç gidiyordum kaldığım eve. Eve her gün geç kalışım, beraber kaldığım arkadaşlarımın da gözünden kaçmış değil tabii ki. Yüzüme vurmuyorlar belki de görmezden geliyorlar. Birazdan karşı yoldan Bozkurt gelecek, bir ahu ceylan gibi salına salına fakülte ana kapısından girecek, onun 'bilgi' aydınlığı başlayacak, ben de sevdâ mı karanlık geceye emanet edip yıldızlarla konuşacağım.

İnsanın bazı dönemleri vardır; bütün zamanların durduğu, akrebin yelkovanla ters düştüğü, konuşmaların, sağa sola yazılan notların, ağır şarkıların, bozkır türkülerinin yerini uzun sessizlik ve yalnızlıkların aldığı zamanlar. İşte böyle zamanlarda dil, süresiz izindedir, kalp ebedi nöbettedir, gözler anlamlı anlamsız dalıp gitmektedir. Şiir, kayıp bir imgenin peşindedir, hikâye sahici vuruşan bir kahramana, sahne patlayacak bir tüfeğe hasrettir.

Rüyamda, ormanda yüksek ağaçların altında bir adam gördüm. Dedi ki; avcı yoldur, ahu murattır. İstemek nefsten, susmak edepten. Teslim olmak da yüceler yücesinden...

Bir zaman sonra rüyama, ıssız bir ovada saçları yerleri süpüren yaşlı bir kadın girdi. Dedi ki 'bilgi' haritalar çizdirir, kıtalar aştırır, uzağı yakınlaştırır. Sevdâ kalptedir, gözyaşıyla beslenir, duyulmaz sesi lakin yeşertir uçsuz bucaksız çölleri.

Beklemek, bitimsiz bir sabır duası. Teslim olana aşk olsun.

Zor da olsa geçti zaman. Aşığın belini ancak doğrultabildiği, maşuğun ise aşığın yüreğini parçalayarak tahtirevanında âlemi seyran eylediği bir günde bir şey oldu.

Kargocu kılığına girecektim, sarı bir zarfta ikna edici bir sonbahar mektubu yazacaktım. Kapıya bıraktığımda karşıma çıkana, "Kargo bedelini gözleriniz ödeyecek, kalp ağrımın bedelini de ömrüm boyunca ben ödeyeceğim." diyecektim.

Ne bu arkadaş; liseli ergenler gibi, hareketler, kelime oyunları, gizem katmalar falan.

Hemen öfkelenmeyin lütfen. Vazgeçtim bu düşünceden.

Başka bir şey düşündüm. Necip Fazıl anma programı hazırlarken tanıştığım asistan Nuran ablayı Bozkurt'a gönderecektim. Eğer mâşuk tensip buyurur da dinlerse âşığın niyetini ona arz edecekti.

Yapma şimdi, ne bu haller, âşık mâşuk, tensip bu-

yurmalar falan. Madem bu safhaya kadar geldin, bir de “efkâr-ı umumiyyede zât-ı âlinizle bir ocak tüttürmektir niyetim.” deseydin?

Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Ağaç olsam kuş konmaz, toprak olsam yağmur yağmaz, deli olsam cin çarpar mı bilmem.

Akortsuz çalışıyorum sazımı. O ne söylerse ben peşinden gidiyorum. Neşet Baba usulü.

Biraz zor da olsa gerçekleşti bu plan. Bozkurt; hocasını kıramayıp eve kabul etmiş, dinlemiş, saygıda kusur etmemiş ona. Nuran Hoca anlatmış beni. Toprak demiş, su demiş, bozkır demiş, sevdâ demiş, dert demiş. Yol demiş, murat demiş, niyet demiş, sel demiş.

Yuvada azık bekleyen yavru kuşun ağzı havada kalmış. Gökyüzünde susuz toprağa merhem olacak tek bulut kalmamış. Bizden yana bir papatya kokusu, bir arı vızıltısı duyulmamış. Toprak çatlamış, su aldırmamış. Ateş yanmış, rüzgârın haberi olmamış. Nuh’un gemisine binmiş ama Nuh’a peygamber dememiş.

“Ben, akademisyen olacağım. Evliliği düşünmüyorum.”

Aynen bu şekilde çıkmış Bozkurt’un ağzından söz. Başka da bir şey dememiş.

Birkaç ay geçti aradan. Hiç âdetim olmadığı üzere fakülte kantinine takılmaya başladım. Tamer de oldu ara sıra yanımda. Çayı şekersiz içiyorum. Şekerli çay, yalnız adamın halinden anlar mı? Tamer, artık tırlardan bahsetmiyor. Belki de biliyor bütün yollarımın çamurunu, yaşını. Müzik kutusundan iki türkü seçiyorum. Sonraki günlerde tekrarlanıyor bu iş. Peş peşe çalışıyor ikisi. Biri Ervâhı Ezelden, diğeri Yüreğimde Değil Ruhumda Sızı.

Kör bıçak, döne döne ilerliyor içimde. Rüzgâr yüzümü çalıyor. Ayaklarıma taşlar batıyor patika yollarda.

Tamer, kısa saplı bağlama beton duvarlarda yankılandıkça uzun uzun inceliyor beni. “Koca gemileri bir fırtına devirir, aşığı bir bülbül sesi.” der gibi.

Sonra ne mi oldu? Ben, o günlerde üniversiteliler arasında çok okunan bir yazarın bir kitabının ortasından kopardığım bir yaprağının kopyasını birkaç cümlemin altını çizerek bir zarfa koyup postayla fakülteye gönderdim. Keten rengi bir zarf, sonbahar sarısına yakın. Solmuş sonbahar desek daha doğru. Adımı yazmadım üstüne. Yazsa mıydım? “Nuran ablanın müvekkili” mi yazsaydım? Gönderen: ... (Oysa üç nokta, noktalama işaretlerinin en tehlikelisidir.) Alıcı: Sayın Bozkurt,

“Şimdi git, bir türlü sultanı olamayacağın kiralık bir sarayda soytarılarla bir ömür sür. Bir çanta gibi taşısın seni bir adam, parlak ışıklı büyük salonlarda. Türkü, şiir dinlemeden geçsin her günün.”

Mektup, mektup olalı aynı şehirden aynı şehre hiç bu kadar geç ulaşmadı. Ya da bana öyle geldi.

Keten renkli zarf, fakülteye ne zaman geldi, Bozkurt’a ulaştı mı? Mâşuk, zarfı nasıl açtı? Bir yazarın, “Bir zarfı açmak kadar kalbi titreten ne vardır?” dediği geldi aklıma. Benim adım neydi? Ya Bozkurt’un

adı? Murat neydi? Yol nerede biterdi?

Sonra hangi mevsime kaç mevsim sığdı; günlerle, haftalara kaç yıldızlı gece sığdı, hangi rüyadan kim uyandı, hiç bilemedim.

Yıllar sonra bir haber aldım. Bozkurt, üniversiteyi bitirir bitirmez bir iş adamıyla evlenmiş. Adam müteahhitmiş, paralı üniversite bitirmiş ama diplomasının arkasında paralı okuduğu yazmıyormuş. Son zamanlarda teknoloji donanımlı akıllı evler yapıyormuş. Allah’ım aklımı koru. Uzaktan bilgisayarla kontrol edilen yüksek güvenlikli evlermiş. Gökyüzüne yakın, insana ve toprağa uzakmış. Bir özelliği de insana kendini daha güvende ve daha yalnız hissettirmesiymiş. Bozkurt ilkökul öğretmenliği yapmıyormuş, kocasının açtığı özel okulda müdireymiş. Tören konuşmalarına, “bilgi güçtür.” diye başlıyormuş. Evinin mutfağına canı kahve istediğinde uğruyormuş. Yemek yapmıyor, bulaşık da yıkamıyormuş. Çocuklarıyla bakıcı ilgileniyormuş. Nokta nokta Bozkurt, akşamları eve geldiğinde çocuklara iki saat nitelikli annelik yapıyormuş.

Bir şey daha var: Kocas, ona hiç şiir okumuyormuş.

Tamer, hâlâ kantinde türkü mü dinliyor, bahçede sigara mı içiyor, hangi dağın karında izini arıyor? Nicedir hikâyesi?

Tamer tır filosu kuramadı. Annesi döne döne demiş, memurluk sınavına çalış, devlet memuru ol diye. Sınıf öğretmenliği formasyonu alıp Doğu Karadeniz’in yayla köylerinden birine atandı. Tır sürmek şöyle dursun, kıvrımlı ve dik yollarda yürüyebildiğine dua etsin. Derste ticareti anlatırken öğrencilerine tır resimleri çizdiriyor, içi hep cız ediyormuş. Yolculuklarında otobüsün solladığı tırlara hayran hayran bakıyor, uykularında şoför oluyor, pürüzsüz asfalt yolların tozunu atırıyormuş.

Keten zarfın içindeki alıntı yazar, okur kitlesini genişletmek için mahalle değiştirmiş. Sütü kahve içmiyor, latte içiyormuş. Kara çay çok sıradanmış, bitki çayı tercih ediyormuş.

Ben mi? Bir parçam fakültenin beton öğrenci masasında, bir parçam müzik kutusundaki türkülerde, bir parçam da keten sarısı zarfın içine sığdıramadıklarım da...

Söylemeyi unuttum. Atanamadım ben. Taklamakan çölünde bile kontenjanlar doluymuş. Yol almak için sadece ‘bilgi’ yeterli değilmiş. Kalp de eşlik etmeliymiş ona ömrü boyunca.

İşsiz kalmadım. Üniversite hocam emekli olunca belediye başkanı oldu. Belediyede yeni bir ekip kuracağız, vizyoner bir belediye modeli falan kuracağız, dediler. “Ekibimizde gençlere de yer vermek istiyoruz, bizimle çalışır mısın?” diye iş teklifi yaptılar. Ben, basın yayın işleri bekliyordum ki...

Mezarlıklar şube müdürü oldum.

Gel gör ki kaderde yine toprağa yakın olmak varmış...

Gülçin Yağmur AKBULUT

AYANA

Dünyanın en duru, en taşkın suyuyla yıkasam susturabilir miyim vicdanımın yangınını? Kalbimi beton duvarlara çivilesem dindirebilir miyim kalbimin feryadını? Herkes gibi olabilir miyim? Huzurlu, erinç... Kötülükler mahzeninde çürümeye mahkûm edilesem, faili meçhul bir uçurumun kollarına bırakılsam içimdeki ağırlık hafifler mi, fikrimi kemiren kunduzlar beni rahat bırakır mı?

Değildi, eskisi gibi değildi bakışları. Yorgun ve sustalı... Ama her an bağrıma saplanacak gibi... Ne kadar da çok değişmişti. Simsiyah saçlarının her teli karlarla kaplıydı. Omuzlarının üzerinden belli ki seneler geçmişti. Göçkün ve ezinç... Mora çalan dudaklarından acılı ağıtlar yükseliyordu. Duyulmayan çığlıklar... Yeryüzünde dolaşan canlı bir cesedi andırıyordu.

Ne çok isterdim peşinden koşup yakalamayı. Ayaklarına kapanıp af dilemeyi... Kendisinden sonra basamakların benim için sürekli aşağıya doğru indiğini anlatmayı. Hiçbir dezenfektanın beynimdeki ziftli sokakları temizleyemediğini... Kırk beş yıllık ömrümün koca bir sıfırdan ibaret olduğunu. Uçsuz bucaksız bir okyanus ortasında nereye gideceğimi bilmeden kulaçlar attığımı, debelendiğimi...

Arkasına sığındığım mazeretlerin hiçbiri arıtamaz günahlarımı. Fakirliğinden dolayı ailemin seni sülalemiğe uygun görmemesi miydi yüzüzlüğümün bahanesi? Yoksa mimarlık fakültesini bitirip yükselme hırsı mıydı bencilliğimin gerekçesi? Hangi sebep masum bir hayatın katledilmesine yol açabilirdi?

Madem hırslarımın avucunda oyuncak misali debelenecektim. Sığ denizlerde elini tutup enginlerde suların koyununa bırakmayacaktım. Seni yüz üstü bırakıp gittikten çok sonra duydum başından geçenleri. Annen ve üvey baban otuz yaş büyük bir ihtiyara verince kaçmışsın evden. Utanarak söylüyorum ki bu utanç senin değil, benimdir. Evden ayrılınca kötü emelleri olan hadsizlerin bataklığında tek tek koparmışlar yapraklarını. Hırpalamışlar, yıpratmışlar, üzmüşler seni.

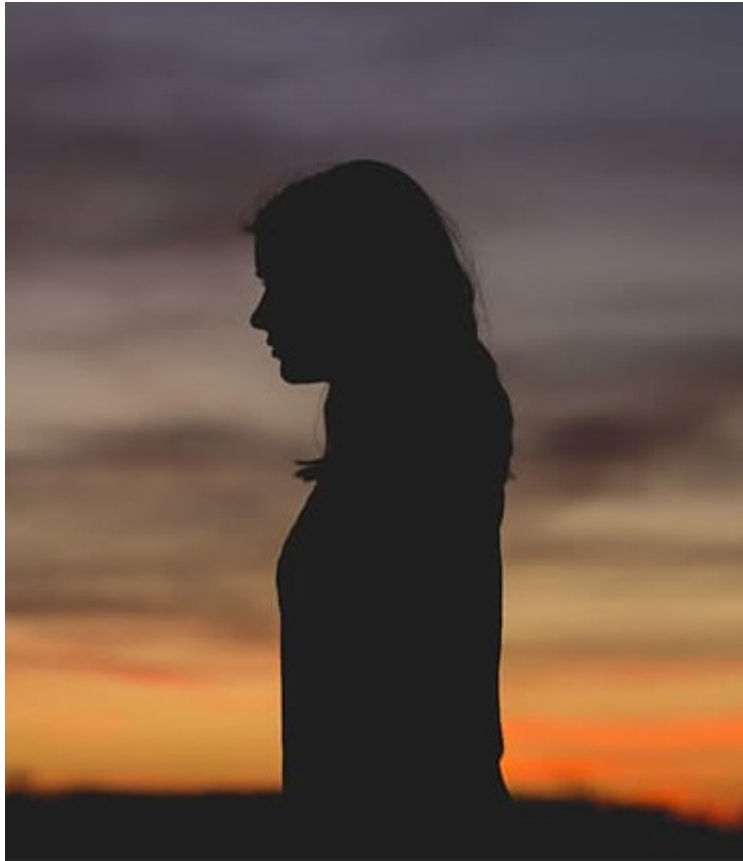
Mecburdum, elim kolum bağlanmıştı, anlıyor musun? Çaresizdim ama hırsım vardı. Zengin bir mimar oldum. Üstüne toprak attığım anılarımın yeni yeni eşkinler vereceğini bilemedim. Her şeyi unutmak istiyordum. Silmek, her şeyi silmek. Evlendim, çocuk sahibi oldum. “Yarına kalır ama yanına kalmaz.” derler. İki yaşındaki evladımı da alıp terk etti beni eşim. Yüzüstü bıraktı beni hayat arkadaşım. Tıpkı benim seni yarı yolda bırakışım gibi. Hayat bu, “Çanağa ne doğarsan kaşığına o çıkar mış.”

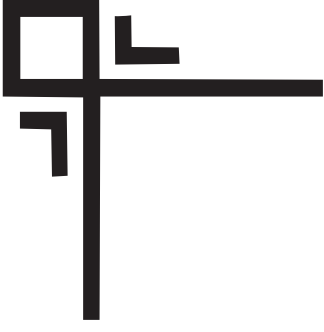
Dün akşam seni görünce bütün yaşanmışlıklarım keskin bir rüzgâr gibi parçaladı yüzümü. İki yarım hayat duruyordu önümde. Bu iki yarım hayatın gergefini de işleyen bendim. Her ikisinin de senaristi... Birinde mağdur bırakan, diğerinde ise mağdur bırakılan... “Kimse yaşattığını yaşamadan ölmüyormuş.”

Yanına gelecek kadar cesaretim olmasını isterdim. Bana kızmanı, hakaret etmeni, hatta yüzüme tükürüp beni aşağılamayı... Yanımdan sessizce geçip giderken sadece yüzüne bakmakla yetinebildim. Senin de benim yüzüme bakmanı ne çok isterdim. Ama sen bakmadın, belki de bakmak istemedin; görmedin, belki de görmek istemedin; duymadın, belki de sesimi duymak istemedin. Büyük bir kaya gibiydin. Soğuk, renksiz ve cansız bir topaz taşı.

İnsanlık sınavından sınıfta kaldım. Merhametsizliğimi ölçseler en başarısızların içinde adım geçer. Ömrümün ağacına bakıyorum da; kupkuru, meyvesiz ve kesilmeye mahkûm. Göğümün üstünden hiç ayrılmayan siyah bir yağmur bulutu... Nefes aldırmayan kalın duvarlar. Işıkları sönük dünyamın... Çağırıldığım bir benlik var, temiz günlerimden kalan. Kayıp ve hissiz.

Sen yine de nefret etme benden Ayana. Yamacımdan öylece geçip giderken göğsümün derinlerinde onulmaz bir vicdan azabı taşıdığımı bil. Alevlerle boğuştuğumu, çıkmazlarda kaldığımı, başlayan her günümün baldıran şerbeti olduğunu... Bil.

Filiz Kalkışım ÇOLAK

ŞEHİDE YAKILAN ŞİİR

yeşil kubbenin çığlıklarından dökülüyor üzerime
bebeklerin ölüm suskunluğu

kanlı boğazından vuruyor kıyılarıma
denizin hıçkırıkları

seyreliyor ufkumun kandillerinde
ışıldayan görüşü menzilimin

leylaklar hüznün leylaklar sensizlik saçıyor
yollarıma dökülen saçlarına şafağın

yuvarlanıyor döşeginden bulutların melekler
turaçlar ötmüyor
çayırların rüzgara kapılan benekli cilvesinde
lodos dinmiyor

üflüyor akçakale'den çehremin alık yanaklarına
soluyor güllerin ucunda
kırmızı açan sevinci tenimin

yalnızlık bilendikçe gönlümün hicranında
şühedası düşüyor minarelerden yığidimin
dilkeşhaveran makamının akan gözyaşlarından

uçuyor siyah yaşmağım tanyelinin ağzından
tabutunun üzerine

gecenin gözlerinde yanarken
gençliğimin omuzlarda giden cengâveri

bir kız çocuğu doğuruyor acılarım
sabahın ıslak kundağına
senin bende parçalanan dokularından
ve ağlıyor insan

Halil CİN

İKİNCİ YENİ’NİN BİLİNMEYEN ŞAİRİ: ALİM ATAY

Alim Atay üzerine yazılan yazılar ve değerlendirmelerin sayısı çok azdır.

Alim Atay, 17 Mayıs 1935 yılında Manisa Gördes’te dünyaya geldi. Babası ilkokul öğretmenidir. İlkokula Gördes’te başlar, ardından Manisa’da devam eder. Ortaokula Manisa’da başlar ve Buca Ortaokulu’nda tamamlar. İzmir Atatürk Lisesi’ni bitirir. Ardından İstanbul Hukuk Fakültesi’ni kazanan Atay, burada 1 yıl okuduktan sonra Ankara Hukuk Fakültesi’ne geçer. Okulu yarım bırakır ve Gördes’e döner. Askerliğin ardından 1960 yılında Günse-li hanımla evlenir. Halı ticareti ile uğraştıktan sonra çok uzun yıllar devam edeceği öğretmenliğe başlar. Emekli olan Atay, İzmir’de yaşamaktadır.

Şiire ve sanata olan ilgisi çok erken bir dönemde ortaokul yıllarında başlar. “O yıllarda Aşık Veysel’e, halk şiirine tutkundur. Halkevi’nin düzenlediği şiir dinletilerini hiç kaçırmaz. Dergilerdeki şiirleri okur. Buca Ortaokulu yönetimi, öğrencileri arasında şiir yarışması açar. Alim Atay bu yarışmaya ‘Bu Yol Gördes’e Gider’ başlıklı şiir ile katılır. Şiiri dereceye girdiği için, ödül olarak dolmakalem kazanır. Okulun duvar gazetesinde yayımlanır bu şiir.”¹ Lise yıllarına geldiğinde şiire olan bu ilgi devam

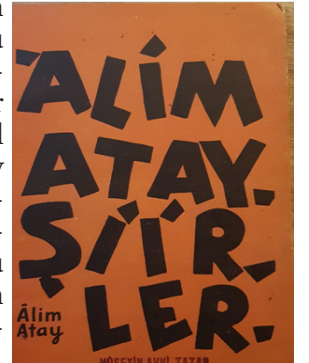

eder. İzmir Atatürk Lisesi Kültür Kolu’nun hazırladığı *Şiirler* adlı kitapta şiiri yayımlanır.² Burada Atay’ın 7 şiiri yer alır. İzmir’de sanat ve edebiyatla içiçe bir okul hayatı sürer. Atay’ın İstanbul yılları kendi edebiyat dünyası açısından önemlidir. Burada pek çok şair ile tanışma fırsatı bulur. “Atay, İstanbul’da bazı yazar ve şairlerle tanışır, onlarla şiirli günler yaşar ve dostluk

kurar. Fazıl Hüsnü Dağlarca, Ferit Edgü, Ülkü Tamer, Adnan Özyalçın, Onat Kutlar, Kemal Özer’le tanışmıştır.”³ Atay’ın İstanbul macerası kısa sürer ve 1 yıl sonra Ankara’ya geçer. Atay, burada da edebiyat çevrelerinden kopmaz. Erdal Öz, Ece Ayhan, Ergin Günce ve Tevfik Akdağ gibi isimlerle arkadaşlık kurar. Atay’ın İkinci Yeni’ye katılması Muzaffer İlhan Erdost ile arkadaşlığı vesilesiyle olur. “Pazar Postası yönetmeni, ‘İkinci Yeni’ adının isim babası Muzaffer Erdost yakın arkadaşısıdır. Pazar Postası’nın Sanat Edebiyat Eki’nde verimleri yayımlanan İkinci Yeni şairleri her fırsatta bir araya gelirler. Onların buluşma yeri olur Pazar Postası.”⁴ Alim Atay’ın *Kaynak, Hisar, İstanbul, Seçilmiş Hikâyeler, Pazar Postası, Papirüs* gibi dergilerde şiirleri yayımlanır. Alim Atay’ın İkinci Yeni şiiri içinde değerlendirilen *Şiirler* adlı kitabı 1961 yılın-

da basılır.⁵ 2011 yılında ise Önce Kardeşim Öpsün Beni adıyla şiirleri toplu olarak basılır.⁶ Alim Atay ile yakın dostu Dinçer Günday’ın mektuplarını ihtiva eden bir kitap Hakkı Avan tarafından hazırlanır.⁷ Ayrıca Alim Atay için *Kasaba Sanat* dergisi “MANİSA’LI BİR KARANFİL: ALİM ATAY” adıyla özel sayı hazırlar.⁸ Bu sayıda Ahmet Büke, Esen Yel, Dinçer Günday, Abdurrahman Aksoy, Aydın Özakin, Hüseyin Yurttaş, Hakkı Avan, Muzaffer İlhan Erdost, Cenap Güven gibi isimlerin Atay hakkındaki yazıları yayınlanır. 2012 yılında Karşıyaka Belediyesi Homeros Edebiyat Ödülü’nde Şiir Onur Ödülü Alim Atay’a verilir.

İkinci Yeni şiiri üzerinden çok zaman geçti.1980 şiiri, 1990’lar şiiri, Milenyum Kuşağı ve günümüz şiiri... İkinci Yeni adı anıldığında aklımıza hemen İlhan Berk, Edip Cansever, Turgut Uyar, Cemal Süreya, Ece Ayhan, Ülkü Tamer gibi isimler gelir. Bu konuyu Asım Bezirci, *İkinci Yeni Olayı* kitabında değerlendirmiş ve İkinci Yeni denilince yalnızca 6 şairin akla gelmemesi gerektiğini savunmuştur.⁹ Kimileri Alim Atay’ın İkinci Yeni’ye sonradan katıldığını öne sürer ve şiire devam etmediği gerekçesiyle bu grup içinde yer vermez. Oysa ki Alim Atay şiirlerini 1957 yılından itibaren *Pazar Postası*’nda yayımlar. Bu tarih İkinci Yeni şiirinin ilk dönemi içinde değerlendirilebilir dolayısıyla bu gruba ilk dahil olan şairler arasında Alim Atay kolaylıkla sayılabilir. İkinci olarak ise, Alim Atay şiiri bırakmamıştır. 2012 yılında çıkan toplu şiir kitabındaki artan şiirlerinin sayısı Atay’ın şiiri bırakmadığının en büyük kanıtıdır.

Türk şiir tarihinde Alim Atay isminin arka planda kaldığını görürüz. Atay’ın ilk kitabını çıkarmasının ardından çok uzun yıllar yeni bir kitap çıkarmaması bunda en büyük etkidir. Atay’ın daha sonraki yıllarda Çağrı dergisi başta olmak üzere birkaç dergide şiirleri yayımlanır. Behçet Necatigil, Hakkı Avan ve Murat Belge gibi isimler onun şiiriyle alakalı değerlendirmelerde bulunsalar da Alim Atay ismi artık edebiyatımızda geri planda kalmış bir şair olarak durmaktadır.

5. Şiirler, Gutenberg Matbaası, İzmir, 1961, 30 s.

6. Alim Atay, Önce Kardeşim Öpsün Beni, Bassaray Matbaası, İzmir, 2011, 150 s.

7. Kar Üstünde Serçe İzi Alim Atay’dan Dinçer Günday’a Mektuplar (haz. Hakkı Avan), Arkeoloji ve Sanat Yayınları, İstanbul, 2015, 88s.

8. Kasaba Sanat, 19. Sayı, Bahar 2015.

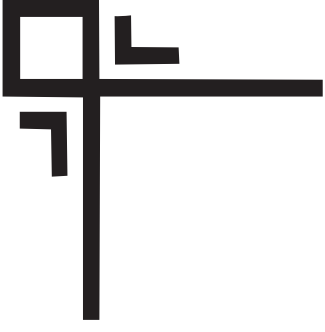
9. Asım Bezirci, İkinci Yeni Olayı Eleştirme-Örnekleme-Gözlem, Gözlem Yayıncılık, İstanbul, 1987, s.118.

1. Kar Üstünde Serçe İzi Alim Atay’dan Dinçer Günday’a Mektuplar (haz. Hakkı Avan), Arkeoloji ve Sanat Yayınları, İstanbul, 2015, s.8.

2. Şiirler, Cemal Gümüşayak Matbaası, İzmir, 1953. 81 s.

3. Kar Üstünde Serçe İzi Alim Atay’dan Dinçer Günday’a Mektuplar (haz. Hakkı Avan), Arkeoloji ve Sanat Yayınları, İstanbul, 2015, s.12.

4. A.g.e. s.12.

Ayfer YILDIZ

AŞK

İşgal edip gitti duygusuz zalim
Güzel sevmeyenle yaşanmıyor aşk
Ecele aşına, korkusuz kulum
Gün gün öldürmeye üşenmiyor aşk

Tek adım atmadan çağlar aştırır
Kapanmadan yara yürek eştirir
Arzunun peşine yalın koşturur;
Ömre nikâh kıymış boşanmıyor aşk

Gözümde ışığı sanki güneşim
Beyaz kanatlarla yere inişim
Ateşi titretir yürek yanışım
“Baharla gelirim kışın” diyor aşk

Sıradan cümleler kurulmaz aşka
Kimisi dert diyor, benimki başka
Büyülü duygunun cümlesi “keşke”
Sayısız sevmeyle aşınmıyor aşk

Terk etsin etmesin gidecek bir gün
Hakikat tecelli edecek bir gün
Her canlı ölümü tadacak bir gün
“Mübarek yönümü” düşün diyor aşk

Kara kaş bahane büyüsü ilkel
Sarsıntısı ilginç, çılgılığı nitel
Aslı, Leyla, Şirin kalplerde güncel
Çanta gibi elde taşınmıyor aşk

Bıkmayan kalemin imzası sine
Dünyayı serseler aşktır hazine
Kapımı çalmadan uğradı yine
“Yıldız’ın sırrını deşin” diyor aşk.

Faik KUMRU

DİL AFETİ

“Ya hayır söyle, yahut sus.”

“Dilin kemiği yok”, döker ne varsa
Gıybet ölü eti, bataklık arsa
Nasihat kâr etmez kâinat dursa
Tedavi nakabil devasız illet

Her zerresi kordur, ateş paredir
Sineyi kanatır, kalpte yaradır
Görüşü yanıltır, gözde haredir
Bakış zaviyesi çirkin vaziyet

Geçirir dünyadan başka âleme
Sürükler durur elemenden eleme
Bırakmaz huzuru, atar mateme
Akıl sükût eder, giresi cinnet

Fena dille şişer fitne balonu
Viran eder evi, keser kolonu
Öncesi ifsadat, hazindir sonu
Umumi tahribat azami dehşet

Zemini kaygandır, falsolu ayak
Felâketi olur evvelen siyak
Noktasını basar nihayet sibak
Yerle yeksan eden zelzele âfet

Bahane uydurur, sıralar yalan
Meydanı geniştir, sınırsız alan
Doğruyu zemmeder, yanlış ilan
İzahı müşküldür terstir icazet

Al’ı ak, ak’ı mor boyar her renge
Harfi hecesini vurmaz mihenge
Cümle inşasını koymaz ahenge
Kefesi dengesiz bozuk adalet

Niyette suizan fikirde nisyan
Ağızlar kirlenmiş dillerde isyan
Eğri büğrü nazar batırır insan
Art arda küfürler binbir hakaret

Menşei necaset, kirletir gönlü
Tariki çatalı, muhtelif yönlü
Menzili meşakkat, yolu dikenli
Her ânı kahırlı, sonu nedamet

Bir kötü kelime yıkar haneyi
Bir damlacık ağı bozar daneyi
Hatayı tek sanma bin gör taneyi
Çirkini bezemek büyük maharet

Ocağı söndürür serseri leşker
Fitne tetiğini devamlı çeker
Kıraç yere bile nefreti eker
Menfi teşebbüsü bilir meziyet

Bütün diller gevşek, bozuk zemberek
İnsanlığa lâzım muhkem bir direk
Beşerli sanına bir ayar gerek
Yürekle dil denen iki çiğnem et

Devir ahir zaman, dillerde tezvîr
Nahoş görüntüler hayali tasvir
Dil tene hâkimse gönül müşavir
Yollar çift, ya hidayet ya dalâlet

İbretlik hâlimiz iğrenç manzara
Fitne fücür revaç dirhemi para
Doğruyu söyleyen bozulur ara
Bünyesi felç olmuş ahraz cemiyet

Dağılır taife, çözülür millet
Kaybolur uhuvvet, yayılır zillet
Çökerler üst üste tükenir kuvvet
Nebevî tavsiye tek istikamet

“Ya hayır söyle, yahut sus” mesele
Temeli hasbîlik özü besmele
Ömür boyu süren bu mücadele
Ceht ile ter ister biter şekavet

Peygamber kalamı cevheri sözdür
Ebedî tercüman ezeli izdir
Âleme şümuldür semavi gözdür
Beşere emanet varlığa rahmet

İnsan bir vadide vicdan meçhulde
Hakikat gurbette yalan duhulde
Nefisler memnunsâ şerri kabulde
Çabamıza şikâr yâ Nebi himmet.

Mehmet GÖREN

ÇÖPÇÜ

Gecenin yarısıydı. Uyuyamadım. Ruhum daralmış, dört duvar beni boğuyordu sanki. Eşofmanımı giyip çıktım dışarı. Göğe yükselen apartmanların arasında yürüyordum. Tek tük araba farlarından çıkan ışıkların gözlerimi kamaştırması bir yana apartmanların arası da beni sıkıya başlamıştı.

İnsanların ayakları altında ezilen, bir dokunsan bin ah işiteceğim kaldırımlarda ilerlerken bir çöpçü sırtını okulun bahçe duvarına vermiş, elini yanaklarına götürmüş. Dalmış gitmiş, kim bilir neler düşünüyor?

Bakışlarından gizemli bir ışık yayılıyordu etrafa. İçini kasıp kavuran fırtınanın dışı yansımasıydı belki de. Usulca yanına yaklaştım, beni fark etmedi bile. Yanına çömeldim. Gözünü dikmiş olduğu noktadan başını ayırmaya başladı yavaş yavaş. “Fırsat bu fırsat” diyerek, “Ne oldu?” diye sordum ama beni duymadı. Çehresi koyu bir kederin kuşatması altındaydı sanki. Kendi haline bırakmanın iyi olacağını düşündüğüm ve tam gideceğim sırada eliyle “Otur.” işareti yaptı. İçini dökmek istemiş olacak ki anlatmaya başladı:

“Köyde yirmi dönüm tarlamız vardı. Babam onunla ailemizin geçimini sağlıyordu. Anam da evdeki birkaç küçükbaş hayvandan elde ettiği yoğurdu, sütü komşulara satarak aile bütçesine katkıda bulunuyordu. Kardeşimle ben de hayvanları otlatır ve bazen de tarlada babama yardım ederdik. İlkokulu bitirdim. Köyümüzde ortaokul olmadığından okumak için şehre gitmem gerekiyordu. Ailemin beni okutmaya gücü yoktu ama babam, “Okuyacaksan, sırtımda taş çeker yine okuturum.” dedi.

Ayakkabımı ve gömleğimi yeni aldık, okula giderken ilk defa giyecektim. Pantolonum ütü tutsun diye gece döşüğimin altına serdim. Sabah vedalaştıktan sonra şehre giden bir traktörün römorkuna bindim. Şimdiden kendimi okulun en şık öğrencisi ilan etmiştim. Okula vardım ki ne göreyim; herkesin ayakkabısı iskarpin, üzerlerinde takım elbise. Benim elbiselerim ucuz ve kalitesiz. Gülüp alay ettiler. Geçtim bir köşede hüngür hüngür ağladım.

Köyden gelen biri buraya nasıl ayak uydurabilirdi? Ne köyümüzde ne de yakın köylerde ortaokul olmadığı için mecburen gelmişim. Arkadaşlık etmiyorlar, aralarına da almıyorlardı.

İki bizim, üç de çevre köylerden olmak üzere toplam beş öğrenciydik. Diğerleri sırasıyla okulu bırakıp gittiler. Okulu bırakıp köye dönen çocuklara, “varan bir” dediler. Okuma arzum beni sona bırakmıştı. Okulu bırak-

mamak için çok direndiysem de nafile. Dayanamadım; ben, “varan beş”tim.

Kamyonun kasasına atlayıp köyüme döndüm.

O zamanlar şartlar ağırdı. Şimdi böyle mi? Köyde ortaokul, kasabada lise var. Yoksa da taşımali eğitim... Kitaplar alınıyor, ayakkabılar bile veriliyor. Kısacası durumu iyi olmayan ailelere maddi yardım yapılıyor. Verilmese bile artık herkes çocuğuna en iyi elbiseleri alabiliyor.

“Çocukların yaptıkları hiç de hoş değil.” dedim.

“Onlara çocuk dersin ama ya büyüklerin yaptığının izahı var mı?”

“Hayırdır?”

“Yerleri temizliyordum. İki genç motosikletle geçerken yüzüme tükürdüler.”

“...!”

Moral bozukluğunun nedenini anlamıştım.

“Çok zoruma gitti. Motosikleti üzerime sürdüler. Yere düştüm. “Çöpçü parçası” dediler. Oturup ağladım dakikalarca. Ben işimi yapıp, ailemi helâlinden geçindiriyorum, halimden şikâyetçi de değilim ama “çöpçü parçası” dendiğinde her şeye göğüs gerip de okumadığıma bin pişman oldum.”

Yerinden kalktı. Kasırganın ortasında çaresiz kalmış gözü yaşlı çöpçünün süzülen gözyaşları derin hatlar çizmişti yanaklarında. Yalnız fırtına mıdır, deprem mi, heyelan mı kasıp kavuran; yıkan, darmadağın eden? Çalışmaktan, helâlinden kazanmaktan daha onur verici bir şey olabilir miydi?

Yüzüne baktım; mimikleri, direnmeliyim fotoğrafına dönüşmüştü.

Olsun be ağabey, olsun. Çalmadım, çırpmadım. Pişmanım ama vicdanım rahat, dedi. Hem beni insan yerine koymayıp yüzüme tükürenlerin de öğreneceği çok şey var. Onlar da anlayacaklar elbet yaptıklarının yanlış olduğunu. Ama vicdanları onları rahat bırakmayacak.

Gülen yüreğine gözünü dikmiş yüreksizlerin yaptığı yıkımla, süpürgesini eline alıp başladı cadde ve sokakları temizlemeye...

Tülin K.

KARIN ÇİÇEĞE DÖNÜŞTÜĞÜ AĞAÇ

Mart ayının son günleriydi. Dışarıda tabiat insana huzur veren o ılık elini uzatmıştı. Çiçeklerin rengârenk gülüşleri, ağaçların yeşil soluğuyla yeni bir güne daha gözlerini açmıştı Edip. Kalktı, birkaç adım uzaktaki pencereden baharı selamlayan güneşe, ağaçlara, kuşlara baktı. Kendini bildi bileli ilkbaharı çok severdi. Kıpır kıpır olurdu her baharda içi.

Hafta sonuydu. Evde saat sesinden başka bir ses yoktu. Belli ki anasıyla babası çalıştıkları fabrikaya gitmişlerdi yine. Çok üzülüyordu onların bu haline. O okusun, büyük adam olsun diye değil miydi yıllardır sabahın karanlığında yollara düşmesi anasıyla babasının... Yüreğini yoklayan o ezilmişlik hissini bir bardak sıcak çayla yakıp yok etmek istercesine mutfağa yöneldi. Dolabı açtı, dolapta bir parça peynir ve akşamdan kalma nohut yemeğinden başka bir şey yoktu. Günlerdir, "Anam, babam yesin." diye yemediği, anasıyla babasının da, "Edip yesin." diye el sürmediği, beklemekten taş gibi sertleşmiş beyaz peyniri dayanamayıp en sonunda ekmeğine katık etti.

Anası ve babasıyla en son ne zaman birlikte kahvaltı yaptıklarını düşündü, hatırlayamadı. O kadar uzun bir zaman geçmişti ki üstünden. Kaç sabah anasının "Kuzum Edip'im sever." diye her hafta sonu kahvaltıda yaptığı o mis gibi pişinin kokusu kaplamamıştı evi? Kaç sabah; hadi yavrum, kalk kahvaltın hazır, çayı koydum diyen o sınımsız ana sesi uyandırmamıştı Edip'i? Anasının olmadığı ev, tıpkı az önce ağzında ezmeye çalıştığı peynir gibi sertti, tatsız tuzsuzdu, soğuktu. Sessizlik nasıl bu kadar gürültülü olabilir diye geçirdi içinden. Derin bir nefes aldı...

Bardakta soğuyan çayını masada bırakarak yerinden kalktı, televizyonu açmak için odaya geçti. Son zamanlarda televizyon da artık onu oyalamaz olmuştu. Çocukken başından kalkamadığı en sevdiği çizgi filmleri ardı ardına ona sunan, dünyasını renklendiren bu makine bile büyü-sünü kaybetmişti onun için. Hangi kanalı açsa birbirinin tekrarı niteliğinde programlar vardı. Her kanalda ayrı bir doktor, beden sağlığına iyi gelecek besinlerin listesini sunuyordu. "Günaşırı avakado yiyin." diyordu doktorun biri; bir diğeri, "Brüksel lahanasını sofranızdan eksik etmeyin." Listelerini verirlerken ağızlarını doldura doldura söyledikleri bu yiyeceklerin fiyatını biliyorlar mıydı acaba bu doktorlar?

Arkadaşı pek yoktu Edip'in. Dışarıdan bakınca soğuk ama ona sorarsanız "laçkalaşmayan mesafeli bir tutum" olarak açıklanırdı bu durum. Liseli gençler arasındaki "kanka" muhabbetlerini sevmiyordu. Birkaç günde "kanka" olan yaştı bu gençler, aynı hızla düşman oluveriyorlar, birbirlerinin kuyusunu kazmaya çalışıyorlardı. "Bana akıl verme! Bana karışamazsın!" diye ana babasına bağırıp, vurup kapıyı çıkan, sokaklarda tespih sallamayı delikanlılık olarak gören bu kişilerle neyi paylaşabiliirdi Edip?

İlkokuldan dostu Hasan olsaydı yanında keşke şimdi. Babası öldükten sonra Konya'dan annesinin memleketine, Balıkesir'e taşınmıştı can dostu. Çocukluğunun en güzel yıllarını geçirdikleri Konya nere, Balıkesir nere?

Belki de bunca zaman hep o çocukluğunda tattığı esas

samimiyeti, arkadaşlığı, dostluğu, dürüstlüğü aramıştı ama büyüdükçe gördüğü, şahit olduğu içi kof bu samimiyetsiz ilişkiler onu iyice uzaklaştırmıştı insanlardan. Arkadaşlarına göre daha doğrusu içinde yaşadığı çağa göre fazla dürüsttü. Olsundu. Dürüst olmanın bedeli her dönemde, her çağda ağır değil miydi?

Can sıkın bu düşüncelerinden sıyrılmak istercesine en huzur bulduğu şeyi yapmak istedi, kitap okumaya yöneldi. Eline kitabını aldı pencere kenarındaki annesinin çeyizinde getirdiği çiçek işlemeli yastıkların olduğu som-yaya oturdu.

"Keşke gerçek hayatta da kitaplardaki o insanlardan olsaydı." dedi sessizce, kelimelerini yüreğinin içinde eze-rek...

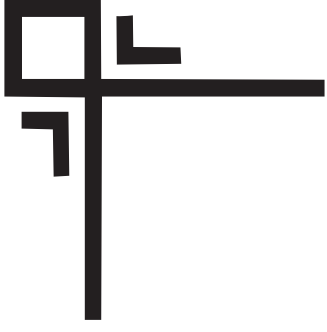
Bir şiir mısrası üzerinde günlerce düşünen, güzelliği ayrıntıda görebilen, nahif, hatırınsınas, merhametli insan-lardan...

Üzerinde durulması, düşünülmesi, konuşulması ge-reken ne çok şey vardı. Ama bunlar için kimsenin vakti yoktu. Kim kiminle nerde ne yapmış, kim nereye gitmiş, kim ne yemiş, kim ne almış, takmış takıştırmış? Böyle önemli(!) soru ve sorunlarımız varken kim neden düşün-sündü ki, "Tam düşecekken tutunduğum tuğlayı, kendi-me Rab bellemeyeceğim." cümlesi üzerinde.

Değil mi ki artık kitap alırken bile çok dikkat etmek gerekiyordu, kitabı okurken de yine bir o kadar bilinçli olmak şarttı. Bir kitap dahi okumamış yazarlar(!) sosyal medyadan ezberine aldığı cümlelerle kitaplar yazıyor ve o kitaplar en çok satanlar listesinde başı çekiyordu. Ak-ka-ra, doğru-yanlış, iyi-kötü birbirine girmiş, hatta işin daha vahim yanı, yanlış doğrunun, kara akın üstünde tepini-yordu.

Bütün bu düşüncelerin altında kalıp bir an boğuldu-ğunu hisseden Edip kalktı, bir bardak su içti. Pencereyi açıp baharı selamlayan ağaca, çiçeklere, kuşlara bir kez daha baktı. Kışın ardından canlanmamış mıydı, şimdi rengârenk çiçeklerle bezenmiş daha iki ay önce karların altında görünmeyen bu ağaç? Bu ağaç kadar da mı gücü yoktu Edip'in. Nedendi, niyeydi bu umutsuzluk, yalnız-lık, çaresizlik, mutsuzluk..? İçine düştüğü her yalnızlıkta; okuduğu kitaplarda karşısına çıkan kelimeleri kendine sığınak, cümleleri ise aldığı her darbeye açılan yara için merhem yapmamış mıydı yıllardır.

Geçti masasının başına, yazmaya başladı. İçinde biri-ken tüm kelimelerini, cümlelerini başka birine sığınak, merhem, kale olur umuduyla teker teker satırlara dökme-ye başladı... Yazarken bazı yerde kızdı, bazı yerde çiçek açtı, bazı yerde kanadı... Ama ne olursa olsun yanlış giden bu düzen için yazacaktı. Varlıklı birinin bir günde har-cadığı parayı gece gündüz çalışarak bir ayda ancak kaza-nabilen anası ve babası için yazacaktı. Kaybolmaya yüz tutmuş değerler için yazacaktı. Boğazına düğümlenen her şey için yazacaktı. Konuşamadığı, konuşsa da, "Adam sen del!" denilen kimsenin anlamadığı onca şeyi yazacaktı. Sonsuz inancı vardı, bir gün elbette ki yazdığı her şey an-laşılacaktı.

Gönül Çakı AKVEÇ

EV KAYITLARI

düşürdü ocağına bir ağaç bir kurdu
merhaba alın terine
merhaba tohuma verilmiş emeğe
bize kesilen yanmak bileti yaşamak üzerine
yaşamak bileti yanmak niyetine

halimi görüyorsun
bilirsin suya yazdığımı harf harf inanarak
karadır defterlerim düşen gölgelerinden ağaçların
seni görmek için
aramadığım tel örgü
çalmadığım kış kapısı
kırmadığın hücre duvarı kalmadı

ev kaydından kurtulan gökyüzüne uçsun
benim gözüm büyük hazinede
sarnıçlarda saklanan sandalların kucığında
boyu boyunca uzanmış ceviz sandıklarda
gücü bütünler beni
desem de yalan çağrıldığım yerlerin adı yok
ne o yerler eski benden gider ne ben şimdi yerlerdeyim

Furkan DİLEKÇİ

YAZ(A)MADIĞI ÖYKÜNÜN AKİBETİ

Hissizlik kanlı bir hançer gibi saplandı zihnine. Ni-hayete erdirdiği tüm hisler sanki ruhuna karşı müttefik olmuştu. Her bir cephede birbirinden farklı hisler ile harp etmekten harap düşmüştü yüreği. Âşık olduğu kızın belirsizliği, son mektubun ağırlığı ve daha sayamadığı bir dolu külfet sırtına çoktan kambur olmuştu. Paris sokaklarında adım adım ilerlerken aklına zemheri yaşatan bu düşünceler ile kanlı bıçaklı kavgaya tutuşmuştu Bay Hardouin. Dün akşam saatlerinde gazeteyle teslim ettiği öykü bugün yayımlanmıştı. Bu bir nebze de olsa yüzüne mutluluk maskesi takıyordu.

Bütün Paris kendisinin ana kahramanı olduğu aşk öyküsünü okuyup hayretler içinde kalıyordu. Sabah posta kutusuna baktığında birkaç dergiden gelen iş teklifini gördü. Uzun bir süredir Fransa topraklarında öykü yazan yoktu. Coubert'e geldiği günden beri öykü yazmakla çıkışamıyordu. Ünü günden güne yükselişe geçmişti. Ama her ne olursa olsun açlık, sefalet ve hissizlik bir an olsun peşini bırakmıyordu. Yazdıkları ise okuyanları büyülemekle meşguldü. Dün akşam gazeteyle verdiği öykü karşılığında 15 frank gibi bir para almıştı. Derhal gidip rehin verdiği eşyayı geri aldı. 2 frank gibi bir zararı vardı ama olsun, manevi değeri yüksekti ve bu düşünce zarar düşüncesini örtbas etmeye yetiyordu. Uzun bir süredir gelen mektubun varlığını zihninden irak tutmuştu. Bu durum onun için inanılmaz derecede zor bir meşakkatten ibaretti. Çünkü aklına getirmemek için gecesini gündüzünü kitap okumak ve öykü yazmakla geçiriyordu.

Âşık olduğu İspanyol kızın güzelliğinden ziyade bil-hassa artık unutmaya evresi başlamıştı yüreğinde. Son mektup hilkatin en üst mertebesine erişmişti çünkü. Her bir kelimesine damla damla gözyaşı akıtmıştı. Okurken yüreğini kızgın sahranın ortasında kavrulan bir mecnun zannettiğinden beri mektup yazıp cevap verme içgüdüsüne teslim olmuyordu. Çünkü bir sonraki mektup onu en az iki ay ruhsal sorunlara esir edecekti. Ve kendisi bunu göze alamıyordu. Âşık olduğu kız ile hayal dünyasında adım adım ilerledi yine o ruhsal kaçışın adresi olduğu yere. Bir vakittir Bayan Nicola'nın pansiyonu ile kütüphane arasında mekik dokuyordu. Kitap okumada üst sınırı yoktu. Okudukça yazdıkları daha bir katmerli oluyordu sanki. Birkaç adımda bunu da düşündü. Dün gece kütüphanede kitap okurken bir vakit göz göze geldiği kız, az ilerde bankların üstünde kahve içiyordu. Ah! Ne tatlı bir huzurdu kalbine cihat hissi veren bu kızın güzelliğini izlemek. Gecenin geç

saatlerinde kütüphanede kitap okurken ansızın tanışmıştı bu kızla. Aslında kendisi Fransa'da tanınmış bir şahsiyetti. Babası soylu bir senyör, annesi bir derneğin başkanı imiş. Kendisi Sorbonne Üniversitesinde siyaset okuyormuş. Gecenin bir yarısı uzun uzun muhabbet etmişlerdi. "Onunla neden daha önce tanışmadım" diye geceler boyu kendini harap etmişti. Tanıştığında ise bir daha ayrılmak istemedi. Şimdi tam karşısında güzelliği ile kasıp kavuruyordu yüreğini. Bir vakit mektuplarında cümlelerine âşık olduğu kız, şu an hiçbir şeydi kendisi için. Engel olamıyordu bu sevdada tahtındaki mazbata değişimine. Son mektup Orta çağ Avrupası'ndaki İngiliz filosu misali yakıp yıkamıştı ruhunu. Benliğine darbe yapmıştı her bir tümcesi. Unutmak üzere ant içmişti. Ve bu kız sadece güzelliği ile bunu başaracaktı. Buna yürekten inanıyordu ya da inanmak istiyordu. Gidip konuşmak için hiçbir engel olmadığı kanısına vardığında adımlarını hızlandırdı. Her adımında kalbi sanki yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Saçlarının rüzgârla edasına kapılmıştı ki Bay Hardouin diye seslenen birini işitince gözlerini güzelliğine kapıldığı bu kızdan alıp seslenen kişiye çevirdi. Aman Tanrım, oda neydi öyle diye mırıldandı içinden. Şaşkınlığı gizlemek için çaba sarf etmeye başladı. Çünkü karşıdaki hanımefendi hızlı adımlarla yanına geliyordu. Gelmişti ve mevcudiyeti ile baş döndürüyordu. "Bayan Farmer sizi görmek ne güzel. Zarafetiniz büyüleyici. Sizinle karşılıklı sohbet etmek eminim ki İsa tarafından ödüllendirilmek demektir." gibi cümlelerle konuşmayı başlattı Bay Hardouin. Bayan Farmer Kanada asıllı Fransız bir müzisyendi. Küçük yaşlarda birçok başarılı işlere imza atıyordu. Ve şu an Fransa'da kendi kurduğu grubu ile müzik piyasasını kasıp kavuruyordu. "Bay Hardouin nasılsınız." diye cevap verdi kız. Uzun bir süredir kimse kendisini ciddi anlamda, yürekten sormadığı için bu soru karşısında afallamıştı. Kendini bir çırpıda toparladı ve aklına gelen cümleleri belli bir sıraya koydu. "İyiym Bayan Farmer, sizleri görmenin beni daha iyi yaptığı gerçeğini saklamak büyük hata olur. Siz nasılsınız?" diye aynı içtenlikle samimi bir soru yöneltti. Ama siz nasılsınız sorusunu biraz düşününce pek bir mesafeli olduğunu anladı. Ki zaten Bayan Farmer'in yüzünden bu çok net okunuyordu; "Teşekkür ederim efendim. Ben zatıalınız ahvalinden memnundur" gibi edebice süslenmiş bir cümle kurdu. Bayan Farmer henüz yirmi yaşında gencecik bir kızdı. Onu büyük bir şahsiyet yapan şey, hiç şüphesiz hayalleriydi. Daha yirmisinde olmasına rağmen bir albüm, iki

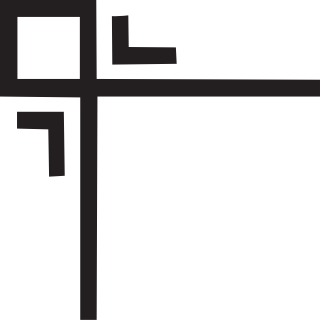
single çalışması vardı. Haliyle günümüz Fransa'sında bu bile büyük bir şöretin kendisiydi. Kaldı ki son iki yılda aldığı beş ödülün sahibi tam karşısındaydı ve ona halini soruyordu. Bay Hardouin diyerek söze tekrar başladı Bayan Farmer. "Bugünkü öykünüz inanılmaz derece yürek acıtandı. Bir dolu merak içerisindeyim bu aşk öyküsü bir kurgu mu yoksa gerçek mi? Ah, bir o İspanyol kız yok mu kilometrelerce uzaklıkta olmasına rağmen nasıl da âşık etmiş kendisini! Üstüne üstlük bir de cevapsız mektuplar yok mu? Bay Hardouin tek kelime ile muazzam bir öykü yazmışsınız." İşte kendisi bu cümleyi duyunca bile mutlu oluyordu. Demek ki yazdıkları o kadar da kötü değildi. Kalemını ve yüreğini sağlam tutmaktaydı. Bunu düşündü, Bayan Farmer'in muhabbet etmek için çaba sarf etmeye çalışan varlığı karşısında. Bir an evvel kurtulmalıydı kendisinden çünkü dün gece uzun uzun sohbet ettiği kız tam karşısında güzelliği ile gözlerini yoruyordu. Bayan Farmer diyerek telaşlı bir şekilde söze başladı. Benim acilen pansiyona gitmem gerek. Son teslim tarihi bugün olan bir kitabı unuttum diyerek iğrenç bir yalan sarf etti. Tiksindi bir an kendinden ve yalan söylemeye teşvik eden benliğine bildiği küfürleri savurdu. Bayan Farmer, "Görüşmek üzere o halde." Dedi. Her ikisi de zıt yönlerde doğru hareket ettiler. Yanına gidip konuşmak için heyecanlandığı kızı es geçip pansiyonun yolunu tuttu. Bir an evvel yeni bir öyküye başlamalıym diye düşündü. Kahretsin ki bir hissizlik bulutu, yekparesinin çatısında dolanmaya başlamıştı yine. Ne vakit öykü yazmaya niyet etse hep bu oluyordu. Yağmur çiselemeye başlamıştı hafiften. Adımlarını hızlandırdı. Zihninde çizgiden ibaret olan bir İspanyol, yüreğinde ise güzelliği ile baş döndüren kızın muamması ile hızlı hızlı ilerliyordu caddelerde.

Bayan Nicola'nın pansiyonuna geldiği zaman yüzünü bir anda limon ekşisi aldı. Kapıdan içeri girdiği zaman, "Victor Hardouin, size bir mektup geldi." cümlesi ile şaşırdı. Heyecanın getirdiği ateş bir anda bütün vücudunu sarmıştı. Mektubu alıp hızlı hızlı odasına çıktı. Okumaya başladığında bir anda panikledi. Cümleler ilerledikçe bir başka ruh hali okunuyordu yüzünde. Birkaç dakika mektubun bıraktığı hissiyatı anlamakla zaman kaybetti. Daha sonra ne yapmalıym diye düşünmeye başladı. Kafasını yastığa koydu ve uzun uzadıya düşünmeye başladı. Gözkapakları artık günün yorgunluğuna dayanamayıp teslim oldu akşam vaktine. Sımsıkı tuttuğu mektubu dörde katlayıp yastığının altına koydu. Cevap yazmaya korktuğu ikinci mektup olmuştu bu. Düşüne düşünce uyumaya başladı. Bıkmıştı artık yüreğine ağır gelen bu gelgitlerin varlığından. Üşendiği için yastığının altına bir kalem koymuştu. İlham geldiği

zaman sırtını dayadığı duvara yazacaktı cümleleri. Ve gözkapakları yorgunlukla cebelleşirken aklına gelen o cümleyi yazmaya başladı. "Bir akşam vakti korkum iki üç cümle ile şiddetlendi. Yaşayacaklarımı fahmedemiyor, düşündüklerimi irdeleyemiyordum. Bir tür kolera salgınına yakalanmışım. Ama bu seferki tam yüreğime bulaşmıştı ve ne yazık ki tedavisi de mümkün değildi. Küçükken âşık olmaktan korkardım, büyüdüm, âşık oldum". Cümleye nokta koyduğunda günün anına da nokta koymuştu. Gözkapaklarını kapattı. Yarın sabah ilk işi para dilenmek olacaktı. Bu besbelli sırtıyordu yüzüne.

Bir akşam vakti yastığının altında cevapsız mektupların varlığıyla, zihninde kaldığı muallak düşüncelerle, yoksulluğunu hissederek en önemlisi yaz(a)madığı öykünün akıbetini düşünerek içli içli nefeslerle uykuya daldı.

M.Nihat MALKOÇ

YUNUS İKLİMİ

Yürek semasında parlar da güneş
Karanlığa ışık saçmak isterim
Hissiyatı köz köz kavurur ateş
Sana varan yolu seçmek isterim

Bir lokma, bir hırka neyime yetmez
Aşksız gönül viran, beş para etmez
Muhabbet pınarı kuruyup bitmez
Aşkın şarabını içmek isterim

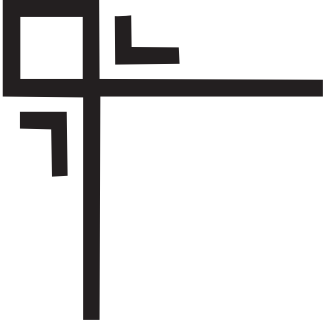
Yankılanır her dem “Hû” dergâhından
Geçirdim nefsimi aşk tezgâhından
Asuman uğuldar, titrer âhından
Maddeden manaya kaçmak isterim

Aşkın ateşinde dost yana yana
Hicran nöbetleri eziyet cana
Asırdan asıra süzülür mana
Gurbetten sılaya göçmek isterim

Duyguların safı, şiirin hası
Silinir yürekten kasavet pası
Sevgi zincirinin iri halkası
Sırat'ı seninle geçmek isterim

Aşkın çeşmesinden içeriz bade
Zamandan, mekândan ruhum âzâde
Kulu sultan eder çelik irade
Cennet-i Âlâ'ya uçmak isterim

Göklere erişen dağlar gibisin
Yüzyılları aşp çağlar gibisin
Bugünü görüp de ağlar gibisin
Gül olup bahçende açmak isterim

Ali İhsan KEKEÇ

TÜRKÜLER

Kurulsun Türkmen'in toyu düğünü
Davulla zurnayla vur türküleri
Yörügün yurtlara çıktığı günü
Yayla yollarına ser türküleri

Everek dağında izleri yatar
Derbent deresinde Musa'yı tutar
Sular seller olur Ümmü'yü yutar
İçimize batar yer türküleri

Bir hüseyni türkü ağlar da geçer
Araban özümü dağlar da geçer
Birçoğu yaylada dağlarda geçer
Şu deli gönlümden sor türküleri

Kararan bahtıma nasıl güleyim
Dertlerimi türkülerle beleyim
Çıkın edip dostlarıma salayım
Bağrımnda bir alev kor türküleri

El sallıyor Karaca'ya, Veysele
Karakoç'um sözlerini yaz hele
Eroğlu gel Mihriban'ı bestele
Yürek yaramıza sar türküleri

Bir yörük kızının ağlamasında
Deli çaylar gibi çağlamasında
Bizim Mahzuni'nin bağlamasında
Sazının telinde gör türküleri

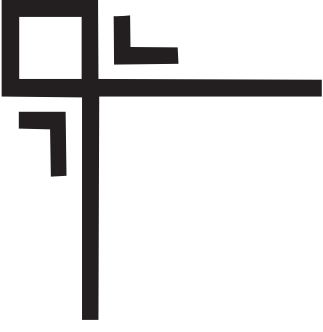
İç Oğuz, Dış Oğuz, Hazar Türkü'nün
Kırım, Kerkük, Kırgız, Azer Türkü'nün
Ozanlar cöngünü yazar türkünün
Git Türk illerinde gör türküleri

Kumuk'u, Kıpçak'ı, Kınık, Yazır'ı
Manisi, koşuğu, mahnısı, yırı
Türkülerle şenlendirir bozkırı
Her bir boyumuzun var türküleri

Uşşığı, segâhı, deşer yaramı
Abdalı, garibi, kesik keremi
Bozlağı, varsağı, yakar çıramı
Gönül yarasına sür türküleri

Aklım sevgilide türküde dilim
Atalar yurdunda bir renkli kilim
Hem ayrılık hem yoksulluk hem ölüm
Hepsinden çoğu da yâr türküleri

Gamı kasaveti yık türkülere
Ali'hsan derdini dök türkülere
Vur sazın teline bak türkülere
Birbirinden seçmek zor türküleri

İsmail OKUTAN

BEN UÇUYORUM TEK BAŞIMA

çırpınıyorum, çırpınıyorum ha bire
muştı getiren beyaz güvercinler gibi
gözlerim geniş ve gümüş göklere
kanatlarım bulutlara takıldı bir kere

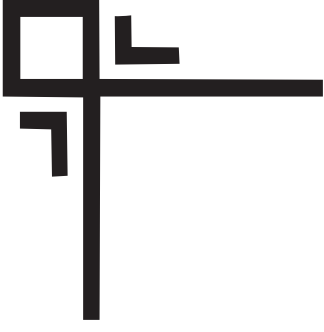
hangi şehir yalnızlığımı anlar
başkentin başat acıları kalbimi deler gibi
gel bu çağın buhranını öldürelim
gözleri kamaştıran karmaşasını öldürelim

gel hicret edip çıkalım bu işkenceden
çölde kumlara batarak
çıkalım çiçek çiçek mevsimlere
gel benliğimizi öldürelim

gümüş bir hasretle beklerim yağmuru
yağmur sevgi dağıtmaktan vazgeçmeseydi
gözlerimi dikerek bakmazdım kurşuni renklere
yağmur delicesine yağar içime
yeşerip serpilir kurumuş ağaçlar içimde

ah ağaçlar ki kökleri yedi kat yerin altında
dalları yedi kat üstünde göğün
gövdesi doldurur bütün âlemi
renkleri doldurur gözlerimi
kokusu aklımı devşirir başıma

ben uçuyorum gökte tek başıma
pamuk bulutlara karışarak
yağmur ıslatıyor elbiselerimi
ruhum genişliyor geniş ve gümüş gökler kadar
dolunay doluyor gözlerime

Yavuz DİNÇ

KAÇIŞ PARADOKSU

bu şehir
tedirgin veürkekti
dallarda ötüşen kuşlar gibi
sokaklarında kaynaşan çocuklar
baş kahramanı olurdu ardışık hikayelerin
içinde sevinçlerin hüznlerin ve acıların olduğu hikayelerin
oysa çocukların hayallerinden kovulacaktı bu şehir

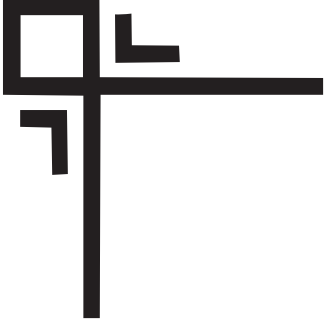
ne yaşamlar sönerdi ne sevdalar sürülürdü
bütün hikayeleri ve bu şehri geride bırakıp
yollarına revan olmuş kadınları vardı bebeleriyle
yürürlerdi gelebilmekle gelmemek arası yerlere
çaresiz çıkacaklardı o yolculuğa gözyaşları eşliğinde
giden yalnız onlar değildi yollarda
bu şehrin yaşayan ruhuydu yollara düşen

gökten vakitsiz ölümler yağardı
çığlık çığlığa kaçışan insanlar şaşkındılar
bütün evler bütün sokaklar ve bütün kent
yıkılmış molozlar arasında kalan çocuklar

bu şehre küsmüştü çocuklar şimdi
oysa yokuşlarında ve inişlerinde oynarlardı sokakların
içlerinde gitmek ve kalmak paradoksu
ama şimdi meçhul yollarda çocukluğa yürürlerdi
olmuşlardı yolların cıvı cıvı kuş sesleri
geride çocuksuz anasız ve ruhsuz kalmış bir şehir

bu şehir
tedirgin ve ürkekti
bir uçurumun kenarından sarkar gibi
içinde varolan uğultulu bir sessizlik
sinmiş toprak ve insan kokusu caddelerine
dalmış derin bir uykuya yıllarca
yollarında kar bulut mavis yolculuk var her an
taşırdı yola düşenler gönüllerden düşen kuş ölümlerini
sesinde bölünmüş hatıraların ızdırabıyla kefenlenmiş
acıyla yürünür bu kenttin ıssız yollarında

şimdi bu şehri diriltmenin özlemi vardı içinde çocukların
her bir köşesinden anıların sessizliğini haykırmak vardı içlerinde
yine kaldı bu kent kendisiyle baş başa
kırık aynalarında eksildikçe düşleri
yalnızlığın parmak izlerini bırakırdı geçtiği yollara
söyle şimdi çocuklar bu kente uğrayacak mıydı
sahi çocuklar yaşar mıydı bu kentin serüvenlerinde

Yusuf DOĞDU

OĞUL

Devletimiz başımızda taç oğul
Taç düşerse gelir başa haç oğul
Ben, sen, o yok; biz varız bu âlemde
Tek kişiyle oynanamaz maç oğul

Aç gözünü yavrum, bir bak şu hâle
Kahpe Haçlı göz dikmiştir Hilal'e
Herkesi her şeyi affetsen bile
Hainlerden almalısın öç oğul

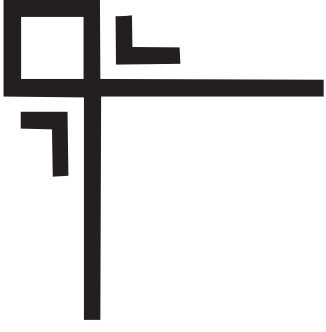
Haramiler doldurdular yurdunu
Boğdururlar çakallara kurdunu
Darmadağın ederlerse ordunu
Gelen geçen alır senden baç oğul

Ne kafayı yedim ne de bunadım
Bilir misin, nedendir bu inadım
Vatan elden gider ise evladım
Öz yurdunda olursun bir hiç oğul

Bunca zulüm bu millete reva mı
Çözüm, mözüm derdimize deva mı
Türk-İslam davası küçük dava mı
Bu uğurda sen de serden geç oğul

“Ya devlet başadır, ya kuzgun leşe”
Dur demeli yavrum, artık gidişe
Adım adım giriyorken ateşe
“Neme lazım” demek büyük suç oğul

Yeter milletimin çektiği acı
Bayrak namusumuz, devlet baş tacı
Birlik olmak tüm dertlerin ilacı
Haydi, artık tarafını seç oğul!

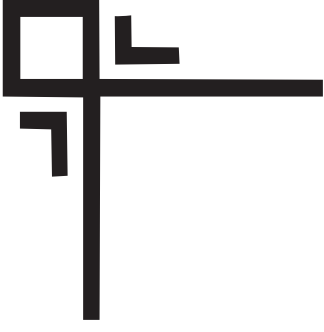

İbrahim BİRGÜL

SEN ORADAYDIN

sen oradaydın
 göğsümün içinden basamakları heyecanla aşındıran taze bir kan inerdi
 ılık bir gülümsemeydi bu sonsuz mavilikbir derinlik
 şehirli bakışların vardı senin ellerinde oyuncak gibi
 ve kendisine bayramlık elbise alınmış çocuk şımarıklığı üzerindeki
 kutsanmış günlerdi üzerine kar gibi yağan
 gülmelerin vardı kalın gözlüğünün altında saklambaç oynayan
 ve azizliği yağmurun omuzlarından inen
 sen oradaydın
 korkuyordun göz göze gelmekten belki, belki kalabalık cümle kurmaktan
 kendini bakışlarının çeperinden kaçırıyordun tek kelimelik sözlerinden alıyordun
 sonra kendinle ayrı yönde gidiyordun aynı yollardan geçerek
 sen oradaydın
 bütün dünya gitmiş şehir bize kalmıştı sanki

ben de oradaydım
 hiçbir sözlükte anlam bulamamış kelimeler takınıyordum hiçbir dilde anlatılmamış
 kör bir çivide asılı kalmıştım ve dalgındım en fazlada kendime
 kalbimin içinden ihtiyar bir o kadar kahırlı trenler geçerdi sonra
 her durduğunda sen inerdin her durduğunda sen binerdin istasyondan
 sisli vaktinde sözlerin yankılanırdı bir yarısında gecenin
 ve sadece senin sesin titrek yürümeye yeni alışmış çocuk gibi şaşkın
 yüzüme rüzgâr tokadı gibi çarpan sesin
 üşüdüğümde tüylerim yabancılaşıırken tenime sarıldığım sesin
 kimsesiz yolculuları uğurlardım sonra kendi içime yolculuk yapardım
 daldım kalbimin üçra yerlerine kalbimin ışıksız kenar mahalle sokaklarına
 üzerine alınan herkese el sallardım biraz da
 ben oradaydım
 pek de umurunda değildim herhalde dünyanın

Ali Rıfat ARKU

MEMLEKET

bizim için söğüt ağacının gölgesi
yaylalarda dolaşan çoban nefesi
yaşlı anaların çileli hayatı anlatan sesi
bitmez tükenmez dupduru memleket

güzelliğinden utanan köylü kızı
yüreğinde depreşen ince sızı
elinde kına gözünde nazı
bize aşk nedir dedirten soru memleket

sisle başı bağlanmış dağlar
suya kavuşup coşan bağlar
yedi iklim ölmüşler anadan doğmamış sağlar
sılanın özlemi gurbetin koru memleket

gökte güvercini dalda kargası
denizlerde köpük köpük dalgası
şehirde asfaltı kırdı cılgası
yılıklar içinde şaha kalkan doru memleket

ne denizi görmüş bozkır ne ormanı
saklar koynunda çalılardan imanı
rüzgar esse katar tozu dumanı
çakırdikeninin altın nuru memleket

her yerinde yemişlerin en hası
ayran ile dolu kalaylı bakır tası
yaralı yüreğimin tam ortası
bir uçtan bir uca anadolu memleket

Kemal BAYRAKÇI

"BEN MERKEZLİ ACILAR"A BİR ŞİİR YOLCULUĞU

Şiirlerini ilk okuduğumda her sözcük, her dize şairin kalbinin atışına götürdü beni. Şairin kalp atışını taşıyan her şiir yanıt verir okurun beklentilerine. Şairin duru dili, özgün betimlemeleri, söz sanatlarıyla örülü dizeleri unutulmaz bir tat bırakıyor insanın şiir belleğinde. İçimizin ıssız duvarlarına vuran güneş gibi öpüyor, ömrümüzün bir köşesinde gizli kalmış karanlığından. Dizelelerin dudak izleri hâlâ duruyorsa sıcak tadıyla yüreğimizin ucunda, şiir görevini yerine getirmiş demektir. Ne kadar yalnız ne kadar kederli olursak olalım, ipeksi üslubuna iltica ediyorsa yüreğimiz, şair iletisini ulaştırmıştır okura. Şiirin asaleti, insanın yalnızlığını liriyle, ıssız karanlığını bir damla ışıqla donatır. İssız kaya diplerinde açan çiçeklerin tomurcuğudur şiir insanın kalbine taktığımız.

Aşk, yeni bir günün taze ve berrak sabahlarına açar pencerelerini, çoğaltır insanın yaşama sevincini, umudunu; dağıtır hüznün ve keder maskelerini, doğadaki her şey, çiçekler, dağlar, kırlar, ırmaklar, canlılar size yalnız olmadığınızı fısıldar rüzgârıyla, boranıyla, akarsuyuyla. Etrafınızda akıp giden hayatın dışına çıkarsınız bir an, en yakınınızdakini bile unutursunuz kimi zaman. Ben merkezlidir insan, kendine odaklıdır öncelikle, acılarıyla, sevinçleriyle. Öyle anlar olur ki iç dünyasını da kendi yaşar dış dünyasını da. Şair kitabına adını veren şiirinde (*Ben Merkezli Acılar*-s.7): "Ara sıra kendi derdime/ düştüğüm doğrudur/ düşüp de başkasını unuttuğum/ bir an doğrudur/ bir serçenin gözlerine/ bakarken birdenbire/ acılarımı anımsayıp insanların/ utandığım doğrudur."

"Dağlara Doğru" şiirinde ozan, aynalardan bakan gözlerin hüznü dair ne söylediğini, tılsımlı sandığın açılıp içini bir bir dökmesiyle anlaşıldığını belirtiyor. Akşamın paslı kapısında yüzünü göğe döndüğünde dağlardan can evine bir türkü geldiğini belirtir. Bu türkü içli bir türküdür, şairin içindeki anne özlemine dokunur. "Hiç görmediğim annem gezinir/ naftalin kokulu odalarda/ bir gölgeye yaslarım başımı/ acılarım dinler birdenbire/ Bir kuyudan geliyor içli sesim/ neler anlatıyor ömrüme dair neler/ aynalara dönüyorum küskün yüzümü/ ola ki annem içinden geçer" Yokluğunu, eksikliğini hissettiklerimiz bir an içimizde cız eder; yüzümüze hü-

zün, içimize bir burukluk çöker, göz pınarlarımıza yüreğimizin derinliklerinden bir bulut çöker, yağmurunda ıslanır tebessümümüz.

İnsan ömrünü bahar dalı türküler, şen şarkılar renklendirirken, içli türküler, hüzzam makamı şarkılar alıp götürür hüznü. İki kısa çizgi arasında bir ara sözdür yaşam. Yaşam kavgası, dünya telaşı içinde insan bırakın etrafını görmeyi, aynada kendisine bakacak vakti de bulamaz. "Kıyısız Hayat" şiirinde: "Etrafıma bakıyorum/ şehirler kavga içinde/ toprağın altında sessizlik/üstünde birbirini yiyor evren"/ Bana da yer vardır elbet/ gülistanlık o bahçede/ hırçın bir denize akan/ ıssız bir dağ ırmağıdır ömrüm."

Bu kitabında da usumuzun yakasına bir karanfil gibi ilıştırivereceğimiz şiirleri var ozanın: "Gökyüzünün/ ke-nar süsü/ kırılğan bir yüreğim" ; "Yumruk kadarımdır/ ama dünya sığar içime" ; "arasında mısra saklı iki dişinin/ tasası düşmesin içime benden gidişinin" ; "nereye konar/ sesinden havalanan kuşlar" ; "göğsümde beslediğim/ kuşlar telaş içinde" ; "sıraladım bütün umutları/ bahar dallarını bekliyorum" ; "bir hayalin salıncağı ömrüm"

Dünya bir tiyatro sahnesi; dekoru doğa, doğanın bizlere sunduğu nimetler ve canlılardır. Bu sahnede bazen bir öyküyü yaşarız, bazen bir romanı, şiirse aklımızın yüreğimize taktığı taç. Yaşadığımız olayların öğeleri tamamsa(yer, zaman, kişiler) serim bölümüyle başlarız oyuna, düğüm bölümünde, "aşkın nefesinin solduğu yerde." "Dağ devrilir, ırmak kurur/ çöle dönüşür bahçe"

; "ıssız akşamlara yoldaş/ bir zerdali dalıyım/ iç sesiyle konuşur/ an gölgem" ; "yelkeni aşk desenli tekne/ şaşkın bir kaptanın elinde/ (karaya vurmuş) şimdi inliyor kayalıklarda." Çözüm bölümü ise bir ana fikri saklar zulasında. "kimse kendisi değil bu oyunda/ içten değil söz ve dokunuş/ hayatın dili yalnız hıçkırıkmiş" ; "Gölgeleri besleyen bir karanlık-ta/ sahnesi aydan bir tiyatrodadır yım/z"

Kitabın son şiiri milyonlarca insanın yaşadığı korkunç dramın bir çocuktaki izdüşümünü yansıtır: "Anne Frank" şiiri. Çocukların yüzlerinde açan gülücüklerin hoyratça koparılıp

ayaklar altında çiğnendiği, çocukluğunu yaşama hakkının ellerinden zorla alındığı zamanların hazin fotoğrafı. İnsanı insanlıktan çıkaran savaşın insanın gözlerindeki yıldızları söndürdüğü, şebnemi yanaklarından süzülen güllerin solduğu, görmenin, duymanın, düşünmenin, yazmanın, kalemin, kâğıdın, kitabın, defterin, hissetmenin, sevmenin, sevilmenin, gülmenin, hatta hayatta kalmanın yasak olduğu, yüzyıllarca unutulmayacak bir zaman diliminin şiiri. “Ödüm kopuyor kımıldamaya/ Neye dokunsak yasak/ ne yapsak yasak.” Bu dramdan ders çıkarılmamış olmalı ki bugün de dünyanın çeşitli yerlerinde çocukların gözlerindeki sevinç çiçekleri, dudaklarındaki gonca gülüşleri koparılmaya devam edilmektedir.

Bir şiiri portakal çiçeği kokuşludur, bir şiiri limon, bir şiiri ıhlamur çiçeği. Sanki kırlarından dağlarına eksik olmayan, bin bir renk ve bin bir kokulu çiçeklerinden derlenmiş şiirleri; okuyanı sarhoş ediyor, okudukça demleniyor insan. Yasadığı toprakların tarihsel ve doğal

coğrafyası beslemiş şiirinin karakterini, özgünlüğünü, imgesini, üslubunu. Ancak sözcük tekrarından ve benzer dizeleri kullanmaktan kaçınmalıdır. İçinde yaşadığı toplumun sorunlarına, çelişkilerine duyarlı olmalı, onlara şiiriyle dokunabilmelidir. Bir şiirde insan kendinin bulabiliyorsa, görebiliyorsa, şiir işlevini yerine getirmiş demektir. Şairin duruşu şiirine yansır, bilgi birikimlerini, yürek kıpırtılarını, duygu patlamalarını, özdeğerlerini bilincinde yoğururken birini ön plana çıkarmamalı, çevresinde yaşananları görmezden gelmemelidir. Şiir bir yürek süsü, bir kitap süsü olmamalıdır.

Bir gün ömür perdesini kapatacak olsa da hayata şair, kalbinin sıcaklığını tadarız, gözlerindeki o parıltı umuda cevher olur. Çırpırsa da kanatlarını bir kuş gibi, kalbinin dizelerinde atar şiirinin şahdamarı, İçimize bıraktığı kandil hiç sönmez. Kalbinin derinliklerinde saklanan düşleri, hayalleri öptükçe umudun alnından güzelleşir dünya, gürleşir hayat insan için.

Kadir KÖSE

NE KAYBEDERİZ

İyilik dışında yaşanan günü
Zararda görürsek ne kaybederiz
İyiye muhalif o azgın “ben”i
Zincire vurursak ne kaybederiz

İhtiyaç uğruna bize geleni
Destek verilince huzur bulanı
Maddi ve manevî bizde olanı
Koşulsuz verirsek ne kaybederiz

İtham eylemeden eş ile dostu
Sevgiyle hoş etmek takdirin üstü
Hitap eyler iken sözdeki kasti
Aşmadan durursak ne kaybederiz

Gönülde gelene nefsi katmadan
Fakatlı, âmâlî bir yol tutmadan
Kırgına, küsküne kibir etmeden
Önce biz varırsak ne kaybederiz

Her nefes ecele zaman satarken
Mevt meleği çeteleyi tutarken
Buzdan direk gibi ömür biterken
Hâk yolda erirsek ne kaybederiz

İyi olmak çok güzel bir ad ise
Kazanmaktır asıl olan hadise
Yapılması tarifsiz bir tat ise
İyiye korursak ne kaybederiz

Hakk’ın rızasını alalım diye
Beraber iyiyi bulalım diye
Huzurlu bir Millet olalım diye
İyiye yürürsek ne kaybederiz?

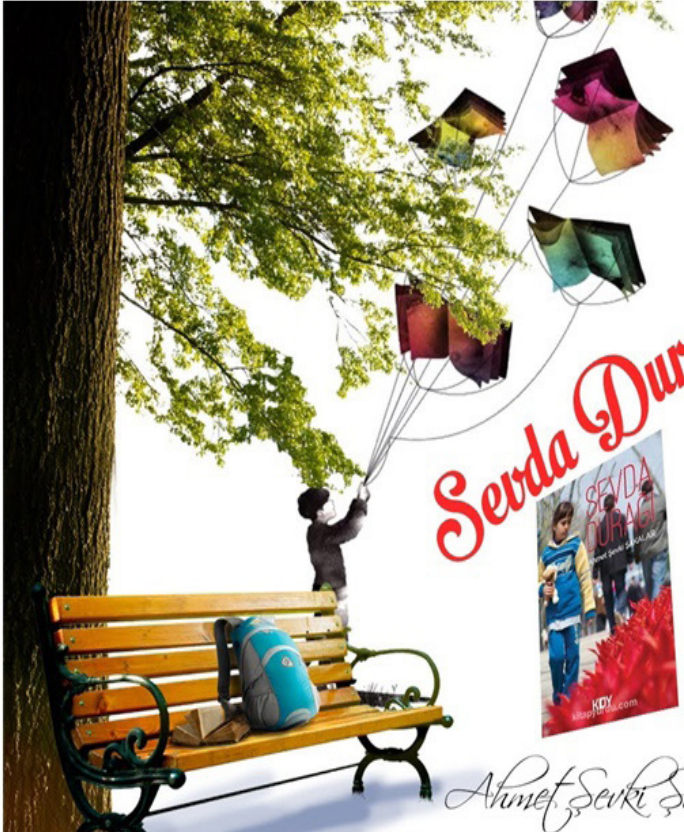
**AHMET ŞEVKİ
ŞAKALAR**

TAŞ ve ÖFKE
Ahmet Şevki Şakalar
KIDY

SEVDA DURAĞI
Ahmet Şevki Şakalar
KIDY

Kayıp Kısıllıklar Parkı
Ahmet Şevki Şakalar
KIDY

Sevda Durağı

Ahmet Şevki Şakalar

kitapyurdu.com
internet kitapçılığında 21 yıl

Hüzünden gemiler yüzdürürken
Yağmurlu gecelerde
Sözümün tükendiği yerde
Tükendiğim yerde
Yine umudunla doğdum varlığa
Umudun adıdır mavi
Mavi sevdim ben...

Ayşe Arslan

kitapyurdu.com

internet kitapçılığında 21 yıl

Ayşe Arslan

**mavi
sevmek**

Şiir

YAYINLARI

kitapyurdu.com

ESKİCİ

eskimiş sevinçler alırım
üstlenilmemiş yalnızlıklar
öğrenilmiş çaresizlikler alırım
sümen altı edilmiş, kirlenmiş aşklar
alırım toptan fiyatına hepsini
makul bir ücret karşılığında

irili ufaklı belli belirsiz
katı saydam siyah beyaz
özenle bir kenara bırakılmış anılar
getirin hepsini, ellerinizin kiri olanlar
yırtıp attığınız kirli giysilerde saklı
ütüsüz acılarınızı da

yeminler alırım, hepsi
kaç kez bozulmuş olsa da
defalarca ertelenmiş de olsalar
kalp ağrısı siyatik kuşpalazı ve migren
türkçesi bozuk kızların konuştuğu radyolar
hepsini ama hepsini eksiksiz getirin
vurulmuş kuşları da

sırlara karışmış, derme çatma
eski zamanlardan izler taşıyan
işlenmiş çeyiz sandıkları alırım
içinde özenle sakladığınız hüznü
gençken sevindiğiniz neler varsa
çoğaldıkça çoğalan gittikçe belirginleşen
alnınızdaki kırışıklar, alırım onları da
yanağınızda süzülen bir damla
gözyaşı karşılığında

küflenmiş öyküler alırım
aklınızın bir köşesine dikkatlice
farklı farklı zamanlarda istiflenmiş
gerek duyulmadıkça açılmayan
hiç de gerek duymadığınız
onları da getirin, getirin onları da.

Ercan SAĞLAM